

DE STER

SEPTEMBER 1990

NUMMER 9 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

DE JAAR

DE STER

SEPTEMBER 1990

ARTIKELEN

2

BOODSCHAP
VAN HET
EERSTE PRESIDIUM
**OP ZOEK NAAR VREDE
EN VRIJHEID**

PRESIDENT
GORDON B. HINCKLEY

8

HET VERZACHT UW HART

KATHLEEN
KRAUSE CARRINGTON

10

**MISTOLAR:
EEN GEESTELIJKE OASE**

OUDERLING
TED E. BREWERTON

16

**CHRISTUS ALS MIDDELPUNT
VAN ONS ONDERWIJS**

C. RICHARD CHIDESTER

20

DAAR KUNT U OP REKENEN

MAREN ECCLES HARDY

28

**VOOROUDELDAG
IN DE TEMPEL:
DRIE SUCCESVERHALEN**

RICHARD TICE

34

BIJBELSE LANDEN

VOOR DE JONGEREN

33

MORMOONSE BOODSCHAP
**LEER EEN OUDE
VRIEND KENNEN**

44

ZEGEN KATHY, ALSTUBLIEFT

TRINA HAZLEWOOD

46

DE DOELVERDEDIGSTER

LISA A. JOHNSON

RUBRIEKEN

1

INGEZONDEN BRIEVEN

25

ZHV-HUISBEZOEKBOODSCHAP
HEM GEDENKEN DOOR GEBED

26

VRAAGEN ANTWOORD
**EEN ROEPING
VOOR NIET-LEDEN**

OP DE OMSLAG:

SILHOUET VAN EEN KARAVAAN,
TEGEN EEN ACHTERGROND VAN OUD
GRAVEERWERK, EERTIJDIG UITGEVOERD
VOOR EEN VAN DE TEMPELS IN KARNAK
(EGYPTE). ZIE 'BIJBELSE LANDEN',
BLZ. 34. (FOTOGRAAF:
WILLIAM FLOYD HOLDMAN.)

DE KINDERSTER

2

OP VERKENNING
MOLA'S
LAWRENCE CUMMINS

4

VAN VRIEND TOT VRIEND
**OUDERLING
ALEXANDER B. MORRISON**
CORLISS CLAYTON

6

PARTICIPATIEPERIODE
**IK BEN LID VAN DE KERK
VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN**
LAUREL ROHLFING

8

WAT JE VINDT, MAG JE HOUDEN
JANICE W. ACKROYD

11

VEEL PLEZIER!
TANGRAM PUZZEL
RUTH IMAN

12

OPA BLIJFT OPA
PATRICIA NIELSEN

14

VERHALEN UIT
HET BOEK VAN MORMON
**EEN NIEUW HUIS
IN HET BELOOFDE LAND**

16

**HOE KAN IK EEN GETUIGENIS
KRIJGEN**

JULIE WARDELL

GEHERACTIVEERD

Als jongen werd ik in 1971 met mijn familie gedoopt. Jarenlang waren we actief in de kerk. Toen gingen we langzaam maar zeker steeds minder naar de kerk. Mijn ouders kregen ernstige problemen waardoor zij uit elkaar gingen.

Na geruime tijd ging ik weer naar de kerk. Een van de vrienden uit mijn seminarietijd had me gevonden en me aangemoedigd om weer actief te worden. Ik begon de Schriften en kerkboeken te bestuderen - en in het bijzonder de *Liahona* (Spaanstalig) - waardoor ik het verlangen kreeg om op zending te gaan.

Als voorbereiding op mijn zending las ik het hele Boek van Mormon. Dat geweldige boek werd mijn voortdurende metgezel en heeft me bijzonder geholpen.

Ik ben nu op zending en geniet van het werk. Mijn ouders zijn weer bij elkaar en mijn jongere broer en zus willen ook op zending. Er zijn nog steeds beproevingen, maar met het evangelie kunnen we deze overwinnen.

Uit eigen ervaring wil ik alle jongemannen aanmoedigen om zich nu op een zending voor te bereiden. Een van de beste manieren om dat te doen is het Boek van Mormon en de tijdschriften van de kerk te lezen. Aarzel niet om een zendings-

oproep te aanvaarden. Je zult er nooit spijt van krijgen.

E. Jorge Luis Leon

Zendingsgebied Buenos Aires Zuid

ZEER ONDER DE INDRUK

Wij werken als zendelinge-chaar in Argentinië. We zijn zeer onder de indruk van de vertaling van de conferentietoespraken in de *Liahona* (Spaanstalig) van januari. We lezen alle uitgaven van de *Liahona* met plezier. We zijn blij met het geweldige werk dat u doet.

Broeder en zuster Craig Maxfield

Zendingsgebied

Buenos Aires Norte

VAN DE REDACTIE

Wij waarderen onze trouwe lezers en nodigen u uit om ons uw brieven, artikelen en verhalen te sturen. (Vermeld alstublieft uw volledige naam, adres, wijk of gemeente, en ring of district.) We hebben genoten van de brieven die u ons al hebt gestuurd en zien uit naar meer commentaar van onze lezers.

September 1990 90ste jaargang Nummer 9
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Ensign', 'New Era' en 'Friend'.

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packard,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:
Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Francis M. Gibbons,
Jeffrey R. Holland

Redacteur: Rex D. Pinegar

Director of Church Magazines:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Zabelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Laemmlen
Assistent-redacteur: De Kinderster:
DeAnne Walker
Art-director: M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:
J. P. van Oudheusden
Kerkelijk Vertaalkbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-4026

Uitgever:
Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 7271 03 34

© 1990 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price: \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:
Nederland: f 30,00
USA/Canada: US \$ 10,00
Andere landen (per seizoen):
cheque in tegenwaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptatie ontvangt.

Versijnt twaalf maal per jaar
Printed by
Friedrichsdorf Publishing Center
Federal Republic of Germany

PBMA 9009 DU

Op zoek naar vrede en vrijheid

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY
EERSTE RAADGEVER IN HET EERSTE PRESIDIUM

Ik herinner me een bijzonder ongemakkelijk gesprek dat ik jaren geleden op een Zuidamerikaanse luchthaven met een jongeman had toen wij beiden door vertraging van onze vlucht moesten wachten. Hij had lang haar en een baard. Hij had grote, ronde brillenglazen en aan zijn voeten sandalen. Zijn kleding straalde volkomen onverschilligheid uit wat de algemeen aanvaarde stijlnormen betreft.

Maar hij was duidelijk oprecht. Hij had een goede opleiding genoten aan een bekende universiteit in Noord-Amerika en was voorkomend. Hij had geen werk en reisde op kosten van zijn vader door Zuid-Amerika.

Ik vroeg hem wat hij van het leven wilde. 'Vrede en vrijheid', was zijn onmiddellijke antwoord. Gebruikte hij drugs? Ja, dat was een van de manieren waarop hij de gezochte vrede en vrijheid verkreeg. Ons gesprek over drugs leidde tot een bespreking van morele normen. Hij sprak over de nieuwe moraal die zoveel meer vrijheid bood dan enige vorige generatie ooit gehad had.

Bij onze kennismaking had hij van mij vernomen dat ik kerkfunctionaris was en, op nogal neerbuigende wijze, zei hij mij dat de morele normen van mijn generatie ronduit belachelijk zijn. Toen vroeg hij mij in alle ernst hoe ik deugd en kuished in eerlijkheid verdedigen kon. Het was nogal een schok voor hem toen ik zei dat *zijn* vrijheid een illusie was, dat *zijn* vrede bedrog was, en dat ik hem zou zeggen waarom.

Ik heb veel nagedacht over dat gesprek en over andere dergelijke gesprekken die ik in de loop der jaren gehad heb. Tegenwoordig zijn er miljoenen die in hun zoeken naar vrijheid van morele beperkingen de weg naar verslavende en verdervende gewoonten hebben geopend. Als er niets aan die praktijken wordt gedaan, zal dat niet alleen de vernietiging van die mensen tot gevolg hebben, maar bovendien van de naties waartoe ze behoren.

DIT KAN EEN WERELD
VAN VRIJHEID ZIJN
WAARIN DE MENS EEN
ONGEDACHT
HEERLIJKHEID KAN
BEREIKEN, EEN
WERELD VAN VREDE.

Ik dacht aan die vrede en vrijheid toen ik eens in mijn kantoor een jongeman en een jonge vrouw tegenover mijn bureau had zitten. Hij was knap, lang en mannelijk. Zij was een beeldschoon meisje, prima studente, gevoelig en intelligent.

Het meisje huilde en ook de ogen van de jongeman waren betraand. Ze studeerden alletwee aan de universiteit. De week daarop zouden ze gaan trouwen, maar het zou niet het huwelijk worden waarvan ze gedroomd hadden. Dat huwelijk was oorspronkelijk gepland voor over drie jaar, als ze beiden afgestudeerd waren.

Nu bevonden ze zich in een situatie waarvan ze beiden be rouw hadden en waar geen van beiden op voorbereid was. Zij was in verwachting. Hun studiedromen en de jaren van voorbereiding op de concurrerende maatschappij die, zoals zij wisten, voor hen lag, waren in duigen gevallen. In plaats daarvan waren ze gedwongen nu al een gezin te stichten en zou hij in het levensonderhoud moeten voorzien door naar werk te gaan zoeken.

De jongeman keek op met tranen in zijn ogen. 'We hebben ons laten misleiden', zei hij.

'We hebben elkaar bedrogen', voegde zij eraan toe. 'We hebben elkaar bedrogen, de ouders die van ons houden - en onszelf. We zijn verraden. We hebben hen geloofd die zeiden dat deugd huichelachtig is, en we zijn erachter gekomen dat die nieuwe moraal, het denkbeeld dat je alleen maar denkt dat je zondigt, een val is waardoor wij vernietigd zijn.'

Ze vertelden welke duizenden gedachten ze hadden gehad in die angstige dagen en nachten van de afgelopen weken. Moest ze abortus plegen? Ze was wel in de verleiding. Nee, nooit, had ze geconcludeerd. Wat de omstandigheden ook mogen zijn, het leven is altijd heilig. Hoe zou ze ooit vrede met zichzelf kunnen hebben als ze maatregelen

nam waardoor, ook al was het onder die omstandigheden, de gave van leven vernietigd zou worden?

Ze kon het kind laten adopteren. Er waren prima organisaties die daarmee konden helpen, en er waren goede gezinnen die graag kinderen wilden hebben. Maar ook dat idee hadden ze van de hand gewezen. Hij was verantwoordelijk en hij zou die niet ontduiken, ook al maakte het de toekomst waarvan hij gedroomd had onmogelijk.

Ik had bewondering voor zijn moed en zijn vastberadenheid om van een moeilijke situatie het beste te maken; maar het deed mij innig verdriet om hen in wanhoop te zien huilt. Het was een tragedie. Het was een en al verdriet. Het was een val. Het was gevangenschap.

Ze hadden gehoord van vrijheid, dat kwaad alleen maar in je gedachten bestaat. Maar ze kwamen er nu achter dat ze hun vrijheid kwijt waren. En vrede voelden ze ook al niet. Ze hadden hun vrede en vrijheid ingeruild - de vrijheid om te trouwen wanneer zij wilden, de vrijheid om de opleiding te volgen waarvan ze gedroomd hadden, en, belangrijker nog, de vrede van zelfrespect.

De jongeman die ik op de luchthaven sprak had dat kunnen tegenspreken door te zeggen dat dit stel niet erg slim was. Als ze de beschikbare voorbehoedsmiddelen hadden gebruikt, hadden ze zich niet in die ongelukkige situatie bevonden.

Ik zou hebben geantwoord dat hun situatie verre van uniek is en dat het een probleem is dat met de dag verergert.

Kan iemand die alleen nog maar ellende ervaart, doordat hij aan al zijn zucht naar genot en plezier heeft toegegeven, vrede in zijn hart hebben?

Is er iets bedrieglijkers of oneerlijkers te bedenken dan bevreemding van lust zonder aanvaarding van de verantwoordelijkheid?

Ik herinner me dat er in Korea als nasleep van de oorlog

uit Koreaanse moeders duizenden babies geboren werden met een vader die militair was. Het resultaat van die ellendige stroom van onkuisheid was dat die ongewilde kinderen verlaten werden.

In Vietnam gebeurde hetzelfde: tienduizenden vaderloze kinderen werden er aan hun lot overgelaten. Vrede en vrijheid? Niet voor hen die zich onverantwoordelijk hebben overgegeven aan hun begeerten en ook niet voor hen die achtergebleven zijn als een onschuldige, tragische slachtoffer van wellust.

Sommige mensen scheppen genoeg in hun onzedelijke veroveringen. Maar wat een goedkope, ogenschijnlijke overwinningen zijn het. Dat zelfgenoege houdt geen overwinning in, maar uitsluitend zelfmisleiding en gemeen bedrog. De enige bevredigende overwinning is zelfoverwinning. In tijden vanouds werd er gezegd dat hij die zichzelf overwint groter is dan hij die een stad inneemt (zie Spreuken 16:32).

Zelfbeheersing is nooit makkelijk geweest. En ik twijfel er niet aan of het is tegenwoordig nog moeilijker. We leven in een van seks bezeten wereld. Ik ben ervan overtuigd dat vele jongeren, en ook vele oudere maar niet minder lichtgelovige volwassenen, het slachtoffer zijn van de overredende elementen waardoor zij omringd worden: de pornografische lectuur die een jaarlijkse omzet van vele miljoenen dollars vertegenwoordigt, verleidelijke speelfilms en televisieprogramma's die opwinden en goedkeuring hechten aan vrij seksueel verkeer, aan kledingnormen die onzedelijkheid bevorderen, aan regeringsmaatregelen waardoor wettelijke beperkingen worden opgeheven, en aan hen die hun geliefde kinderen vaak in onwetendheid in situaties brengen waar die ouders later spijt van krijgen.

Een wijs auteur heeft opgemerkt dat 'er over de hele wereld een nieuwe godsdienst in opmars is, een godsdienst

waarin het menselijk lichaam zozeer aanbeden wordt dat alle andere aspecten van het bestaan veronachtzaamd worden.

'Wij hebben heiligheid versjacherd voor gemak, (. . .) wijsheid voor gegevens, vreugde voor plezier, traditie voor trends' (Abraham Joshua Heschel, *The Insecurity of Freedom*, New York: Schocken Books, 1966, blz. 200).

Naaktheid of bijna-naaktheid is kenmerkend voor veel amusement. Het gaat zelfs nog verder, tot aan sadistische perversiteit.

Kan er enige twijfel over bestaan dat we, door het zaaien van de wind van een door seks bezeten wereld, de storm van verval aan het oogsten zijn?

We moeten wat meer geschiedenis lezen. Hele volken en beschavingen zijn tot ontwikkeling gekomen om vervolgens uit te sterven door vergiftiging met hun eigen zedenziekte.

Naarmate de knop van de bloem tot ontwikkeling komt en groeit, groeit ook de bloesem. Jeugd is de tijd om te zaaien wat in de toekomst de bloesem van het gezinsleven moet worden. Geen enkel volk en geen enkele beschaving kan het lang volhouden zonder een zekere mate van kracht in het gezin en het leven van zijn volk. Die kracht verkrijgt men door de integriteit van de leden van die gezinnen.

In een gezin kan alleen maar vrede heersen, en een leven kan alleen maar vrij zijn van de storm van tegenspoed, als het gezin gebouwd is op het fundament van zedelijkheid, trouw en wederzijds respect. Waar geen vertrouwen is, kan geen vrede zijn; waar geen trouw is, kan geen vrijheid zijn.

Verwachten dat men door vrije seks vrede, liefde en geluk kan krijgen, is hopen op iets wat nooit zal komen. Wensen dat onzedelijkheid vrijheid tot gevolg zal hebben, is iets wensen dat nooit kan gebeuren. De Heiland heeft gezegd: 'Een ieder, die de zonde doet, is een slaaf der zonde' (Johannes 8:34).

IN EEN GEZIN KAN ALLEEN MAAR
VREDE HEERSEN, EN EEN LEVEN
KAN ALLEEN MAAR VRIJ ZIJN
VAN DE STORM VAN TEGEN-
SPOED, ALS HET GEZIN GE-
BOUWD IS OP EEN FUNDAMENT
VAN ZEDELJKHEID, TROUW EN
WEDERZIJD'S RESPECT.

President Ezra Taft Benson, de profeet van de Heer, heeft zich hierover duidelijk uitgesproken:

‘... het Boek van Mormon waarschuwt ons voor de tactiek van de tegenstander in de laatste dagen: “En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle” (2 Nephi 28:21).

‘Er zijn vele “ontwaak”-teksten in het Boek van Mormon, zoals: “O, dat gij toch wildet ontwaken; ontwaken uit een diepe slaap, ja, gordt u met de wapenrusting der gerechtigheid. Schudt de ketenen af, waarmede gij zijt gebonden, ontvliedt de duisternis en staat op uit het stof (...)” (2 Nephi 1:13, 23).

‘De kwellende plaag van deze generatie is zedelijke verdorvenheid. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat dit, meer dan wat ook, de oorzaak zou zijn van vele verleidingen, geselingen en moeilijkheden voor de ouderlingen van Israël. (Zie *Journal of Discourses*, deel 8, blz. 55).

‘President Joseph F. Smith heeft gezegd, dat seksuele onreinheid één van de drie gevaren zou zijn die de kerk van binnenuit zou bedreigen – en dat doet het. (Zie *Evangelieleer*, blz. 312-313.) Het verspreidt zich in onze maatschappij...’ (De Ster, 1986, nummer 6, blz. 3).

Is deugd in onze wereld nog met recht te verdedigen? Het is de enige manier om in plaats van spijt vrijheid te verkrijgen. De innerlijke vrede of gemoedsrust die we erdoor krijgen is de enige echte persoonlijke vrede.

Bovendien is er nog de eeuwige belofte van de Heer aan hen die een deugdzaam leven leiden. Jezus van Nazareth heeft tijdens zijn bergrede gezegd: ‘Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien’ (Matteüs 5:8). Dat is een verbond, gesloten door Hem die de macht heeft om het na te komen.

En ook in een hedendaagse openbaring staat een ongeëvenaarde belofte, volgend op een eenvoudig gebod:

‘Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren.’ En hier is de belofte: ‘Dan zal uw vertrouwen in het nabijzijn van God sterk worden (...)

‘De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, (...) en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien’ (zie Leer en Verbonden 121:45-46).

Ik ken geen grotere belofte door God aan de mens gegeven dan deze belofte, die gegeven is aan hen die hun gedachten onophoudelijk door deugd laten versieren.

Ik verzeker u dat dit een wereld van vrijheid kan zijn waarin de mens een ongedachte heerlijkheid kan bereiken, een wereld van vrede – de vrede van een rein geweten, van reine liefde, trouw, niet aflatend vertrouwen en loyaliteit.

Dat mag de wereld een onbereikbare droom toeschijnen, maar voor een lid van deze kerk kan het een realiteit zijn, en de wereld zal sterker en fijner worden wanneer wij een deugdzaam leven leiden.

God zegene ons allen dat wij die vrijheid zullen bereiken, die vrede zullen hebben, die zegening zullen verkrijgen. Als dienstknecht van de Heer beloof ik u dat, als u nu deugdzaamheid zult zaaien, u nu en in de toekomst vreugde zult oogsten. □

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Velen die op zoek zijn naar vrijheid en vrede, menen ten onrechte, zegt president Hinckley, die te vinden door morele beperkingen van zich af te zetten. Maar door hun gedachten en gedrag raken ze alleen maar in verdrietige slavernij.
2. Innerlijke vrede, of gemoedsrust, is de enige echte persoonlijke vrede.
3. Deugd en wederzijds respect maken spijt overbodig.
4. Misschien staan er teksten of uitspraken in het artikel die door gezinsleden voorgelezen en met hen besproken kunnen worden.

HET VERZACHT UW HART

KATHLEEN KRAUSE CARRINGTON

Het was een hete, vervelende dag, en door de hitte was ik al mijn kracht en geduld kwijtgeraakt. Ik moest weer bijna aan mijn avonddienst als cassière bij een supermarkt beginnen. Ik keek naar de klok en zag de minuten wegtikken. Ik voelde me door de zachte, koele lucht in de winkel niets beter. *Nog tien minuten*, dacht ik, *dan moet ik aan de slag*.

Mijn gedachten werden onderbroken door de bedrijfsleider die door de intercom riep: 'Kathleen, kom naar de klantenservice!'

Onderweg werd ik door een klant aangesproken die vroeg waar het meel lag. Met een glimlach wees ik haar waar het lag, maar ik mopperde in gedachten. *Laat me toch nog vijf minuten voor mezelf hebben*. Gewoonlijk vond ik het leuk om met klanten te praten. Door hen is mijn werk nog leuk - overdag was ik nooit zo snel geïrriteerd. Ik zag het al, dit zou een lange avond worden.

Bij de klantenservice kreeg ik mijn wisselgeld, telde het na, en werd naar de snelkassa gestuurd.

Oh, nee! Daar had ik zo'n hekel aan. Die kassa was voor mensen die minder dan acht artikelen moesten afrekenen. Maar er was altijd wel iemand die meer dan acht artikelen had of iemand die veel tijd nodig had om een cheque uit te schrijven. *Dat wordt weer een heerlijke avond!*

Ik werd zo door mijn gedachten in beslag genomen dat ik nauwelijks kon glimlachen. Ik doe dit soort werk al jaren - glimlachen, gedag zeggen - zelfs als je er helemaal geen zin in hebt. In dit werk moet je bijna actrice zijn.

Naarmate de avond vorderde, en de klanten kwamen en gingen, werd mijn humeur een beetje beter. Ik dacht dat ik de avond nog wel zou overleven. Op dat moment zag ik dat de oude meneer Smith aan de beurt was. 'Hallo, meneer Smith, hoe gaat het met u?' kon ik er vriendelijk uit krijgen. Ik kon zelfs naar hem glimlachen en ik meende het bijna. Hij begon te vertellen hoe het met hem ging terwijl hij probeerde zijn portemonnee uit zijn achterzak te krijgen en ik zijn boodschappen aansloeg op de kassa.

Schiet op, dacht ik. *Dit duurt te lang!* Ik zei dat ik hoopte dat zijn vrouw gauw beter zou zijn. De rij achter hem werd langer en langer. Met trillende handen haalde hij zijn cheques tevoorschijn. *O nee, een cheque*. Hij vroeg of ik hem wilde uitschrijven. 'Heel graag', antwoordde ik zo vriendelijk mogelijk. Terwijl ik snel de cheque uitschreef, rommelde hij in zijn portemonnee om zijn pasje te zoeken.

Kijk niet geïrriteerd, zei ik tegen mezelf. Uiteindelijk vond hij zijn pasje en ik schreef het nummer achterop de cheque. Ik bedankte hem en zei gedag. Hij glimlachte, wenste me een goede avond en liep weg.

Wat zullen al die andere mensen nu over het wachten op die oude man zeggen? vroeg ik me af. De volgende man zei: 'Hallo.'

'Hallo', antwoordde ik, en toen ik ervan overtuigd was dat meneer Smith ver genoeg weg was, verontschuldigde ik me dat iedereen zo lang had moeten wachten.

De man glimlachte en zei: 'Ik hoop dat u mij ook zult helpen als ik zo oud ben.'

Zijn woorden veranderden mijn hele avond. Daar kon ik het wel even mee doen! Ik had mijn emoties in bedwang gehouden en geglimlacht omdat ik daarvoor betaald werd, niet omdat ik liefde of mededogen in mijn hart voelde. Maar deze man verdroeg de fouten en zwakheden van anderen omdat hij dat wilde. Zijn reactie veranderde ook de houding van de wachtenden achter hem. Hun ongeduldige gestamp en gedraai hadden plaatsgemaakt voor een glimlach en geduld.

Als u geïrriteerd, moe en ongeduldig bent, dan kan uw hart verzacht worden als u even nadenkt hoe u behandeld zou willen worden. En behandel dan anderen net zo. □

Kathleen Krause Carrington komt uit de Wijk Kaysville 10, in de Ring Kaysville Utah Crestwood.

Mistolar: een geestelijke oase

OUERLING TEDE. BREWERTON

VAN HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Er is een dorpje genaamd Mistolar in de woestijn in Paraguay. Alle inwoners zijn lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ondanks de grote afstand van het Paraguayaanse hoofdkantoor van de kerk in de hoofdstad Asuncion, volgen deze nederige mensen van Zuid-Amerikaanse-Indiaanse afkomst de programma's en beginselen van het evangelie. Zij zijn een voorbeeld van getrouwheid voor de wereld.

De geschiedenis begint in 1977. Toen zag de Paraguayaanse zendingspresident Merle Bair, Walter Flores op de televisie, een man uit de Chaco-woestijn in Paraguay. President Bair had sterk het gevoel dat hij deze man moest opzoeken en hem het evangelie moest onderwijzen. In 1980 hadden de zendingen Flores gevonden. Hij was erg ontvankelijk voor de evangelieboodschap en werd al snel gedoopt. Zijn getuigenis was zo sterk en helder dat hij wist dat hij het evangelie aan de andere Indianen moest onderwijzen. Enkele honderden werden lid van de kerk.

LINKS: BROEDER ARENAS, PRESIDENT VAN DE GEMEENTE MISTOLAR, MET ZIJN VROUW EN TWEE KINDEREN.

Een groep van ongeveer 214 Nivaclé (voorheen Chulupi) wilden zich van de wereldse invloeden afzonderen en vestigden zich op een groot stuk land in een afgelegen onbewoond gebied van Paraguay. Zij noemden de plaats Mistolar. In het begin waren ze volledig onafhankelijk. Ze gingen tuinieren, vissen en op jacht en ze hadden maar heel weinig contact met andere mensen.

Maar de grote rivier Pilcomayo, tussen Mistolar en de noordelijke grens van Argentinië stelde hun onafhankelijkheid en geloof op de proef.

Toen de sneeuw uit het Andesgebergte in een bepaald jaar smolt, overstromde de Pilcomayo en zette Mistolar onder water. De heiligen werden gedwongen om te verhuizen en ze vestigden zich tien kilometer van de rivier vandaan. Maar zelfs daar waren ze niet veilig. Er kwam nog een rampzalige overstroming die hun land een maand lang tot boven hun knieën in het water zette. Ze verloren het mooie kerkgebouw dat ze hadden gebouwd, hun huizen, tuinen, kleding; bijna alles wat ze bezaten. Maar ik ontdekte dat ze hun geloof nog steeds niet kwijt waren.

Op 15 juni 1987 ging ik als lid van het gebiedspresidium dat in Buenos Aires (Argentinië) was gestationeerd, naar Asuncion waar ik met John J. Whetten

BOVEN: DE TWEEDAAGSE REIS NAAR MISTOLAR VOERT OVER EEN WEG MET KLINKERS, DAN EEN ZANDWEG EN UITEINDELIJK WOEST TERREIN WAAR JE ALLEEN MET VIERWIELAANGEDREVEN AUTO'S, VOORZIEN VAN EEN WINDAS, DOORHEEN KUNT.

BOVEN: OUD OF JONG, DE HEILIGEN IN MISTOLAR LEVEN DAGELIJKS DE EVANGELIE-BEGINSELEN NA.

RECHTS: DE HEILIGEN IN MISTOLAR BOUWDEN DEZE PROVISORISCHE VERGADER-PLAATS NADAT HET STENEN GEBOUW DOOR DE OVER-STROMING WAS WEGGESPOELD.

sprak, de president van het Zendingsgebied Asuncion Paraguay. Met nog een paar broeders laadden we twee kleine vrachtwagens vol met spullen: een trap-naaimachine, stof om overhemden en jurken van te maken, rijst, bonen, zout en nog een aantal benodigdheden. We hadden ook een exemplaar van het boek *Evangeliebeginselfen* bij ons dat pas in hun taal, Nivaclé, was vertaald. (De Nivaclé-indianen spreken geen Spaans of Guarini, de meest voorkomende talen in Paraguay, maar hun eigen dialect.)

Vanuit Asuncion reden we ongeveer 480 kilometer naar de stad Filadelfia, ongeveer zeven uur rijden over een goede weg. De volgende dag reisden we de 250 kilometer naar Mistolar en we reden niet harder dan 15 à 20 kilometer over de stoffige zandweg. Een kleine regenbui zou dat weggetje in een modderpoel hebben veranderd en dan zouden we Mistolar nooit bereikt hebben. Dit kortere stuk van onze reis duurde bijna negen uur.

Toen we in Mistolar aankwamen, werden we hartelijk welkom geheten door voornamelijk vrouwen en kinderen. Ik vroeg waar de mannen waren en hoorde dat die waren jagen. Toen ik vroeg waar ze op jaagden, antwoordde de zuster: 'Wat ze maar te pakken kunnen krijgen.' (Sommige mannen liepen tien kilometer heen en tien kilometer terug naar de rivier om te vissen. Er waren in de nederzetting nog drie

schapen, een paar kippen, enkele geiten en een broodmagere hond. Omdat er weinig voedsel en kleding van de overstroming gered was, rilden de heiligen in het winterweer van 20 graden. Hun woningen boden 's nachts weinig bescherming tegen de kou. Het werd 's nachts rond het vriespunt. De andere elf maanden van het jaar is het enorm warm; vaak meer dan 48 graden.

Maar ondanks alle ontberingen die ze maandenlang hadden moeten doorstaan, klaagden de heiligen uit Mistolar niet. Er was niet één bedroefd gezicht. Ze deden niets anders dan glimlachen.

Ze boden ons aan om een van de schapen te slachten voor een gezamenlijke maaltijd, maar we bedankten beleefd. Maar ze bleven aandringen. We aten niet veel van het vlees, want we wisten dat zij het restant zouden opeten.

Ik vroeg de jonge gemeentepresident: 'Zijn er zieke leden?' (De mensen in dit land sterven jong. Ongeveer elf procent van de Nivaclé sterft aan ouderdom. De rest overlijdt door ziekte.) Hij keek me aan, dacht even na en zei: 'Ik dacht het niet, ik zal het even aan de andere broeders vragen.' Toen hij een paar minuten later met twee broeders gesproken had, zei hij: 'De broeders hebben gezegd dat er uiteraard geen zieken zijn.' Hij voegde daar als verklaring aan toe: 'Er zijn 39 Melchizedeks-priesterschapsdragers. Wij

BOVEN: DEZE NOODWONINGEN WERDEN NA DE OVERSTROMING VAN DE PILCOMAYO GEBOUWD, EN BIEDEN WEINIG BESCHERMING TEGEN DE IJSKOUDE WINTERNACHTEN.

BOVEN: ZUSTER DOROTHY BREWERTON LAAT DE TASSEN ZIEN DIE DE HEILIGEN UIT MISTOLAR HADDEN GEMAAKT EN VERKOCHT OM HUN TIENDE TE KUNNEN BETALEN.

ONDER: DE TOEKOMST VAN MISTOLAR BERUST IN DE HANDEN VAN DE JEUGD DIE ERG ACTIEF IS IN DE KERK EN HET SEMINARIE.

RECHTS: ALHOEWEL ER NA DE OVERSTROMING WEINIG GEZOND VOEDSEL WAS, WERDEN DE HEILIGEN UIT MISTOLAR TOCH MET EEN GOEDE GEZONDHEID GEZEGEND.

waken over onze mensen en zegenen hen.'

Ik vroeg: 'Zijn er leden die niet zo actief zijn als de rest?' Hij zei: 'Ouderling Brewerton, natuurlijk niet. We hebben de Heer door de doop aanvaard. We zijn allen ware heiligen, volledig actief in onze aanbidding van de Heer.'

Voor de avondvergadering, vroeg ik de gemeentepresident of een paar leden de gebeden wilden uitspreken. Een van de zusters sprak heel persoonlijk tegen de Heer. Ze zei: 'Vader, we zijn ons mooie kerkgebouw kwijt. We hebben bijna geen kleding meer, geen huizen, geen voedsel, geen materiaal om iets te bouwen, we moeten tien kilometer naar de rivier lopen om vies water te drinken en we hebben geen emmer. Maar we willen u danken voor onze goede gezondheid, ons geluk en ons lidmaatschap in de kerk. Vader, we willen U zeggen dat we onder alle omstandigheden standvastig zullen blijven, sterk en getrouw aan de verbonden die we met U gesloten hebben toen we werden gedoopt.'

Wij werden nederig door hun voorbeeld. Tijdens de vergadering hebben we hun land toegewijd aan de Heer. We hebben alle gezinnen bezocht en gezien waar ze gaan zaaien als het gaat regenen. Enige tijd later toen ik terug was in Buenos Aires, kreeg ik te horen dat het nog steeds niet regende, maar dat de heiligen uit Mistolar toch hadden gezaaid en dat ze door het vocht dat na

de overstroming diep in de grond was achtergebleven toch een oogst hadden.

Toen het uiteindelijk toch ging regenen, hadden ze nog een overvloedige oogst. Ook hoorde ik dat er het hele jaar meer dan genoeg vis was.

In 1988 was ik bezorgd over de leden in Mistolar toen de sneeuw uit het Andesgebergte, meer dan twee keer zoveel als normaal, begon te smelten. Ik dacht dat de rivier Pilcomayo waarschijnlijk wel weer zou overstromen. Maar de heiligen daar hadden gezegd: 'Maak u geen zorgen, we zullen geen overstromingen hebben dit jaar, want ons land is toegewijd aan de Heer.' Twee keer overstromde de rivier dat jaar, maar bereikte Mistolar niet.

Het geloof van deze goede mensen kwam ook tot uitdrukking in hun verlangens om tiende te betalen. Zonder geld, en met weinig andere goederen, maakten ze van boomschors draden; en van de draden maakten ze hand- en schouderassen. Ze verfdde de tassen en verkochten ze aan ons zodat ze geld zouden hebben om tiende te betalen.

Ik was verbaasd, en dat ben ik nog steeds, over het voorbeeld van deze getrouwe kerkleden. Wat een licht voor de wereld! Ik denk dat een dergelijke getrouwheid voortkomt uit een sterk getuigenis van het herstelde evangelie. Door hun geloof in de Heiland en door hun liefde voor het evangelie weet ik zeker dat onze Hemelse Vader de heiligen in Mistolar zal blijven zegenen. □

Christus als middelpunt van ons onderwijs

Jaren geleden had een vriend van mij een gesprek met ouderling Joseph Fielding Smith voordat hij als leerkracht van het seminarie/instituut zou worden aangenomen. Toen ouderling Smith vroeg wat hij wilde onderwijzen, noemde hij een aantal belangrijke evangeliebeginselen. Ouderling Smith keek hem liefdevol, maar ernstig aan, en zei: 'U zult Jezus Christus en die gekruisigd onderwijzen' (zie 1 Korintiërs 2:2).

De raad van ouderling Smith geldt voor ons allen. Alles wat wij onderwijzen en doen, uit hoofde van onze roeping of door ons voorbeeld, dient te weerspiegelen dat Jezus Christus en zijn verzoening het middelpunt in ons leven zijn.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De grondbeginselen van onze godsdienst zijn het getuigenis van de apostelen en profeten aangaande Jezus Christus - dat Hij stierf, werd begraven, ten derden dage verrees en ten hemel is opgevaren. Al het andere in verband met onze godsdienst is hier slechts een aanhangsel van.' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 107.)

De Heer Jezus Christus is het licht en het leven van deze wereld, en geloof in Hem is het alomvattende beginsel van het evangelie. Alles wat wij onderwijzen

ALS WE MET CHRISTUS
ALS MIDDELPUNT
WILLEN ONDERWIJZEN,
DAN MOETEN WE HET
ONDERWIJZEN OVER
CHRISTUS OP DE
EERSTE PLAATS
STELLEN EN NIET
GEWOON LESGEVEN.
WE MOETEN MET DE
GEEST ONDERWIJZEN.

dient in verband te staan met Hem zoals de rank bij de wijnstok hoort. 'Blijft in Mij, gelijk Ik in u', zei de Heiland. 'Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.

'Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen' (Johannes 15:3-5).

In deze gelijkenis is de Heer de enige bron van geestelijk leven. Hij is de enige bron die alle leven en macht aan zijn volgelingen geeft. Net als de wijnstok iedere rank voedt, zo geeft Christus geestelijk leven aan allen die in Hem geloven.

Christus is de Middelaar tussen ons en de Vader. Hij heeft gezegd: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6).

Christus is ook de Vader van onze verlossing omdat Hij ons door het verzoeningswerk geestelijk of eeuwig leven geeft. Het hart van het evangelie is het verzoeningswerk en de opstanding van de Heer Jezus Christus. Christus benadrukte dat toen Hij aan de Nephieten verscheen: 'Dit is het evangelie, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden.

'En Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik, nadat Ik aan het kruis was verheven, alle mensen tot Mij mocht trekken, en zoals Ik door de mensen was verheven, de mensen door de Vader zouden worden verheven om voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn' (3 Nephi 27:13-14).

Uit deze verzen kunnen we lezen waarom ouderling Smith zei dat Jezus Christus en zijn kruisiging moesten worden gepredikt. Alles in het evangelie komt tot stand door het verzoeningswerk van Christus. De kerk is het kanaal waardoor de beginselen en verordeningen van het evangelie worden gestuurd.

Vaak moeten wij als leerkracht in onze les het verband leggen met Jezus Christus. Als wij bijvoorbeeld het beginsel gehoorzaamheid onderwijzen, kunnen we uitleggen dat we

gehoorzaam zijn omdat we weten dat de Heer ons liefheeft en alleen van ons vraagt wat goed voor ons is. We moeten gehoorzamen omdat we van Hem houden en erop vertrouwen dat alles wat Hij van ons verlangt voor ons eigen bestwil is. We gehoorzamen niet alleen omdat Christus gehoorzaamheid als een gebod heeft gegeven, maar omdat gehoorzaamheid ons dichter tot Hem brengt - en ons meer als Hem doet zijn.

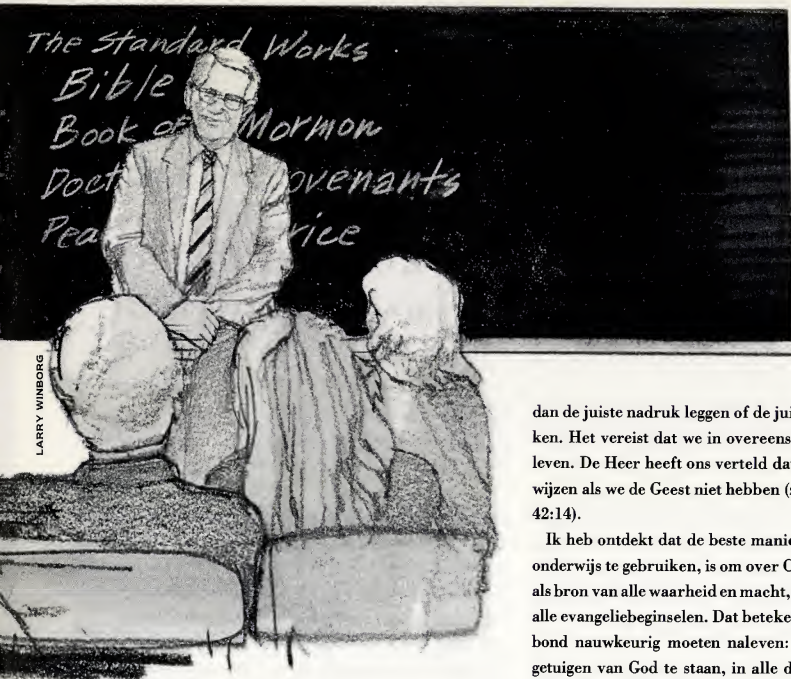
Als we de vastenwet onderwijzen, kunnen we onderwijzen dat vasten en gebed, net als gehoorzaamheid, tot doel hebben ons dichter tot de Heer te brengen. De honger doet ons eraan denken dat we honger en dorst naar de Heer en zijn gerechtigheid moeten hebben, net zoals we honger en dorst naar eten en drinken hebben. Vasten is een oprecht hongeren en dorsten naar de invloed van de Geest van de Heer. Als we door vasten en gebed van zijn Geest proeven, aan het avondmaal deelnemen en ons getuigenis geven, zal ons vasten van klagen in vreugde veranderen.

Bij het onderwijzen moeten we benadrukken dat we door de doop geënt worden op Christus - de ware wijnstok - zodat we goede vruchten zullen dragen en het eeuwige leven ontvangen. We sluiten een verbond met de Heer om Hem tot het einde te dienen en zijn naam op ons te nemen. Bij die wedergeboorte is het zijn beeld dat we in ons gelaat hebben gegrift (zie Alma 5:19).

Als we in ons familiehistorisch werk alleen maar de nadruk op onze *eigen* familie leggen in plaats van eeuwig deel te willen uitmaken van Christus' familie, dan verwijderen we ons van Hem.

Het woord van wijsheid en de wet van kuisheid kunnen van de wijnstok worden verwijderd als we alleen maar aan ons lichamelijke welzijn denken. Maar als we onderwijzen dat ons lichaam een tempel van God is waar zijn Geest verblijft, dan krijgen de beginselen van kuisheid en het woord van wijsheid een diepere betekenis.

De wet van tiende kan van de wijnstok worden verwijderd als we alleen betalen omdat het een gebod is, of om de zegeningen te ontvangen. Door de wet van tiende na te leven, leren we dat alles van de Heer is - ons leven, onze tijd en

onze rijkdom. We helpen niet alleen zijn kerk, maar we worden gevraagd om geloof te oefenen en een deel van wat we van Hem hebben ontvangen terug te geven. Als we de wet van tiende beschouwen als een uiting van geloof, dankbaarheid en liefde voor Hem, wordt de geestelijke betekenis duidelijk.

De liefde kan zijn betekenis verliezen als het wordt onderwezen als iets dat we krijgen als we ons op een bepaalde manier gedragen of als we onszelf dwingen op een bepaalde manier te reageren. We moeten benadrukken dat naastenliefde een gave van de Geest is, die Christus over zijn trouwe volgelingen uitstort (zie Moroni 7:48). Reine liefde kunnen we alleen ontvangen als we ons als kleine kinderen vernederen, ons overgeven aan de wil van de Heer, en de leiding en gaven van de Geest nastreven door gehoorzaamheid, vasten en bidden. In het Boek van Mormon wordt herhaaldelijk benadrukt dat het belangrijk is om met de liefde Gods vervuld te zijn.

Als we met Christus als middelpunt willen onderwijzen, dan moeten we het onderwijzen over Christus op de eerste plaats stellen en niet gewoon lesgeven. Er is meer voor nodig

dan de juiste nadruk leggen of de juiste technieken gebruiken. Het vereist dat we in overeenstemming met de Geest leven. De Heer heeft ons verteld dat we niet zullen onderwijzen als we de Geest niet hebben (zie Leer en Verbonden 42:14).

Ik heb ontdekt dat de beste manier om de Geest in mijn onderwijs te gebruiken, is om over Christus te onderwijzen als bron van alle waarheid en macht, en het middelpunt van alle evangeliebeginselen. Dat betekent dat we ons doopverbond nauwkeurig moeten naleven: '... te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen...' (Mosiah 18:9).

Natuurlijk moeten we eerst zelf met de Geest zijn vervuld, willen we onze lessen met Christus vullen. Koning Benjamin heeft beschreven hoe we onze relatie met de Heer kunnen zien:

'Ik zeg (...) dat, indien gij alle dank en lof, die uw ganse ziel vermag te bezitten, zoudt geven aan die God, Die u heeft geschapen, bewaakt en bewaard, en u verheugd heeft doen zijn en toegestaan, dat gij met elkander in vrede mocht leven - (...) gij nog onnutte dienstknechten zoudt zijn' (Mosiah 2:20-21).

Als wij als leerkrachten van het evangelie Jezus centraal stellen, zullen we spontaan doen wat Nephi en zijn medeleerkrachten deden:

'En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetiën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten' (2 Nephi 25:26). □

C. Richard Chidester, adjunct-directeur bij het Church Institute of Religion, University of Utah, komt uit de wijk Bountiful 16, in de Ring Bountiful Utah Heights.

Daar kunt u op rekenen

MAREN ECCLES HARDY

Een apostel van de Heer deed me een belofte. 'De Here God zal u niet alleen laten, noch zal Hij in de komende jaren bij u in de schuld staan. Hij vergoedt altijd. Daar kunt u op rekenen.'

Dat waren de troostende woorden van ouderling Richard L. Evans van het Quorum der Twaalf tijdens een toespraak die hij tijdens de begrafenisdienst voor mijn jonge echtgenoot hield. De 'vergoeding' waarover hij het had ging mijn begrip te boven, en ik bleef er jarenlang aan denken. Ik kon in het begin het einde nog niet zien.

Dat we niet alleen zijn en dat een liefhebbende Vader in de hemel onze gebeden verhoort, was veel duidelijker. Ook onze vijf kinderen, in leeftijd variërend van vier tot zestien jaar, begrepen dat. Hun vader, die voor de televisie had gewerkt, had hun vaak geleerd dat de Heer weet wat ze denken en zeggen, en dat ze Hem door te bidden konden bereiken, mits hun leven op de goede golfengte was afgestemd. Kleine David, de jongste, had die eerste eenzame avond bij zijn oma: 'Zegen alstublieft mijn papa, zodat het goed met hem zal gaan als ik ook in de hemel kom.'

We waren met het hele gezin op vakantie in Utah toen mijn man plotseling aan een hartaanval overleed. Nog geheel verdoofd door de schok werd ik met mijn eerste grote beslissing geconfronteerd: we woonden namelijk op drieduizend kilometer afstand, in Washington D.C. Ik vroeg me af: 'Wat doen we nu?' 'Verhuizen we terug naar Utah, waar mijn familie en oude vrienden wonen, of blijven we in Washington, waar we ons gezin oorspronkelijk hadden gevestigd? Mijn 92-jarige grootvader, de wijze patriarch van de grote familie, gaf goede raad: 'Ga voorlopig maar terug naar Washington', zei hij. 'Het is niet verstandig om je gezin te verhuizen zonder er eerst ten minste een jaar over te hebben nagedacht.'

Het was geen moeilijke beslissing. Ons huis met zijn

bekende omgeving was echt een toevluchtsoord voor ons, en we hadden herinneringen aan elke kamer. Het zou moeilijker zijn geweest om ergens overnieuw te beginnen.

Bovendien was de kerk sterk in Washington D. C. en omgeving, en er was sprake van een snelle groei. Alle leden, van de schoolkinderen tot en met de volwassenen, identificeerden zich sterk met de kerk. De kans die we daartoe hadden maakte ons extra bewust van de leerstellingen en gebruiken en, door toewijding aan de verbonden, konden we een sterk getuigenis van het evangelie opbouwen.

De leden waren enthousiast en zeer zendingbewust. In onze buurt stonden prachtige gebouwen van verschillende christelijke kerken. In de jaren na onze terugkeer naar huis, nodigden schoolvrienden die lid waren van die kerken, de kinderen uit om jeugdgroepen toe te spreken over het mormonisme. Door de interesse en de vragen van die jongelui en hun godsdienstig leiders werden de kinderen gestimuleerd om hun kennis te vergroten en hun geloof te beproeven.

Terugkijkend op die periode, zie ik de wijsheid in de beslissing om ergens te blijven waar de gezinsleden steun kregen op school, in de buurt en in de kerk. Het grote verlies dat we hadden geleden verstoorde het evenwicht in ons leven niet.

Dat eerste jaar hadden we weinig tijd om te rouwen. De enorme taken die ik in mijn nieuwe rol als alleenstaande ouder te vervullen had, waren overweldigend. Ralph had altijd in alles de leiding genomen en ik had in grote mate op zijn oordeel en leiderschap vertrouwd. Het was hoogst belangrijk om te proberen mijn gezag te vestigen. De kinderen vonden zichzelf erg grappig toen ze me met mijn verjaardag en met moederdag op felicitatiekaarten afgebeeld hadden in het uniform van een generaal. Maar ik wist dat mijn gezag eindelijk erkend werd toen ik het een van de kleine kinde-

TOEN WE EENS MET HET HELE
GEZIN OP VAKANTIE WAREN,
OVERLEED MIJN MAN
PLOTSSELING AAN EEN
HARTAAANVAL EN LIET MIJ MET
VIJF KINDEREN ACHTER.
IK VROEG ME AF:
'WAT DOEN WE NU?'

ren tegen een ander hoorde zeggen: 'Wat gaan papa en mama nu doen als ze weer bij elkaar zijn, nu mama de baas is?'

Maar er was iets bijzonders te voelen thuis. Vader mocht dan weliswaar lichamelijk buiten ons bereik zijn, maar niet geestelijk. Dat besefte ik op een dag, toen mijn tienerdochter Alison zei: 'Moeder, ik kan altijd buiten jouw bereik komen, maar niet buiten dat van papa.' Op dat moment dacht ik terug aan de belofte van ouderling Evans.

Ons jongste kind verzekert me dat hij zich nooit vaderloos heeft gevoeld. Zijn overleden vader is in zijn gedachten altijd een werkelijk persoon gebleven en hij begreep intuïtief het eeuwige karakter van de gezinseenheid – lang voordat hij hoorde over de verbonden en beloften die het voortbestaan van de gezinsband verzekeren. Dat besef had ook tot gevolg dat onze kinderen wilden laten zien dat ze de vader, die ze waren gaan idealiseren, niet zouden teleurstellen. En ikzelf was vastbesloten te slagen wat mijn rentmeesterschap betreft. Ik kon mijn eeuwige partner en mijn Hemelse Vader niet teleurstellen. In onze beproevingen en successen kregen we door ons gezamenlijke doel een hechtere gezinsband.

Tempelhuwelijk was een onderwerp dat onze bijzondere belangstelling genoot. Het was een anker waaraan we konden vasthouden en een prijs die we allen eens konden verkrijgen. Onze voornaamste motivatie was om allen eens als gezin herenigd te worden.

Een tweede groot probleem dat al gauw na Ralphs dood opgelost moest worden, was hoe te voorzien in het levensonderhoud van het gezin. Dat is waarschijnlijk de belangrijkste en meest beangstigende realiteit waarmee een moeder die pas weduwe is geworden, geconfronteerd wordt. Ik kon kiezen: onze ontoereikende financiële bronnen aanspreken en pas als die op waren beslissen hoe in het onder-

houd van het gezin te voorzien, of in de nabije toekomst werk zoeken en wat geld in reserve houden. Ik koos het laatste. Gelukkig was ik in staat om overdag het huis uit te zijn, omdat de kinderen allemaal naar school gingen. Een oudere dochter paste op de rest totdat ik thuiskwam. De aanvaarding door de kinderen van deze nieuwe situatie en hun vertrouwen in mij werd gezien als 'God past op ons en mama zorgt voor ons'.

Ik had niet veel kwalificaties, want ik was getrouwd zonder mijn studie af te hebben gemaakt. Nadat ik echter een opfriscursus in Engelse bedrijfs correspondentie en typen had gevolgd, kon ik onderaan beginnen. Ik werd receptiöniste. Dat was een goed begin. Door verdere opleiding kreeg ik ander werk en nieuwe taken. Door die ervaringen en door de daarop volgende jaren van werk voor een van de bankinstellingen van de regering, zijn mijn interesses, mijn kennis, mijn vaardigheden en mijn zelfvertrouwen vergroot, ben ik financieel onafhankelijker geworden en heb ik meer zekerheid voor de toekomst gekregen. Dat was een 'vergoeding' waarvan ik nooit gedroomd had.

Toen ik voor het eerst ging werken, kwam ik tot een beslissing die in grote mate bepalend was voor elk succes dat ik als alleenstaande ouder heb behaald: ik wilde al mijn vrije tijd aan de kinderen besteden. Dat hield in dat ik, op enkele uitzonderingen na, alle avonden met de kinderen doorbracht. Daar ik overdag weg was, besloot ik dat ik 's avonds thuis moest zijn. Dat was duidelijk anders dan toen wij door mijn mans drukke leidinggevende werk voor de televisie beiden een volle zakelijke en sociale agenda hadden, zowel in als buiten de stad. Telkens als ik vroeger tijdens een gesprek alle aandacht voor mijn gesprekspartner leek te hebben, had ik me zorgen gemaakt over het huiswerk van de kinderen, of hoe het met het avondeten ging. Tijdens onze zakenreizen dacht ik er altijd aan waar de kinderen op dat

TERWIJL IK OVERDAG
WERKTE, HIELPEN DE KINDEREN
MET KOKEN EN SCHOONMAKEN,
EN REGELDEN ZE ZELF HUN
VERVOER NAAR EN VAN
MUZIEKLESSEN EN SPORT.
ZODRA ZE DAARTOE IN STAAT
WAREN, NAMEN ZE ALLEMAAL
EEN VAKANTIEBAANTJE.

WELDEN ANDERSEN

moment waren. Na Ralphs dood kwam ik uiteindelijk tot de conclusie dat het komende jaar anders zou worden. 's Avonds, wanneer de kinderen thuis waren, was ik thuis het hardste nodig.

De beslissingen die bepalend waren voor onze toekomst kon ik niet alleen nemen. De kinderen moesten ook kiezen. Met vallen en opstaan leerden ze koken, en ze werden aardig goed in schoonmaken. Nu hun moeder overdag werkte, leerden ze zelf overal te voet, op de fiets of met de bus heen te gaan. Het gezinsmotto werd 'Vraag niet wat je moeder

'VERTROUW OP DE
HERE MET UW GANSE
HART EN STEUN OP UW
EIGEN INZICHT NIET.
KEN HEM IN AL UW
WEGEN, DAN ZAL HIJ UW
PADEN RECHT MAKEN'
(SPREUKEN 3:5-6).

voor jou kan doen, maar wat jij voor je moeder kunt doen'. Zodra ze oud genoeg waren, namen alle kinderen een vakantiebaantje. We betrapten de kleinste zelfs op het aan de deur verkopen van zijn zorgvuldig schoongeboende natuurstenen. Ze ontdekten al gauw dat zelfredzaamheid de manier was om te overleven.

Hoewel ik al op betrekkelijk jonge leeftijd weduwe was, werd ik gezegend met een ruime hoeveelheid geloof en hoop. Die gevoelens probeerde ik ook over te brengen op de kinderen. Het hele gezin had het gevoel veel mogelijkheden te hebben en we voelden allen de hand van de Heer in ons leven.

Vrienden en gezinsleden gaven ook hun ideeën voor ons welzijn. We kregen waardevolle adviezen en hulp op het gebied van vakantiebaantjes, scholen, studiebeurzen, en vele andere zaken. In tijden van ziekte, moeilijkheden en puberteitscrises kregen we hulp van vrienden. Ze lieten ons meedoen aan gezinsactiviteiten, uitjes voor vader en zoon en aan andere activiteiten. We konden altijd bij onze bisschop

en andere priesterschapsleiders aankloppen om raad. Vaak is het moeilijk om de ontvanger van zoveel hulp te zijn, maar mijn kinderen en ik hebben erdoor geleerd dat zegeningen van de Heer niet zonder meer over ons hoofd uitgestort worden. Ze worden door het hart en de handelingen van andere mensen tot stand gebracht.

Een vrouw die alleenstaand ouder is, of ze nu gescheiden of weduwe is, heeft een heel bijzondere roeping, en ze zal aan de Heer rekenschap moeten afleggen van wat ze daarmee doet. Ook al is haar echtgenoot er niet, ze heeft toch de opdracht van de Heer gekregen om de taak uit te voeren die hij alle ouders gegeven heeft: 'En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (Leer en Verbonden 68:28; zie ook de verzen 25-27 en 29-32). Ze kan soms het gevoel hebben dat ze een onevenredig groot deel van die taak heeft gekregen, maar ze heeft wel de verzekering van de Heer dat hij ervoor zal zorgen dat ze die taak kan uitvoeren (zie 1 Nephi 3:7).

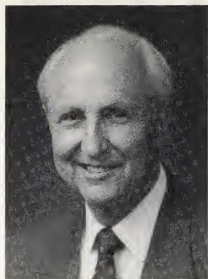
De belangrijkste lessen die een ouder moet onderwijzen gaan over geestelijke waarden. Ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf heeft gezegd dat we gebruik moeten maken van de periode waarin kinderen geïnteresseerd zijn of voor goede raad openstaan, door hen in die tijd het nodige te leren. (Zie *Teach Ye Diligently*, Boyd K. Packer; Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975, blz. 110.) Voed hen wanneer ze geestelijke honger hebben. Dat beginsel heb ik onbewust toegepast. Tijdens het bereiden van het eten, tijdens de wandeling naar school, of gewoon aan tafel, bespraken we vrijelijk allerlei evangelieonderwerpen. We vonden het net zo gewoon om te praten over de verzoening of de wederkomst als over de gebeurtenissen in de regering of op school.

In de loop der jaren heb ik vaak de volgende tekst op waarheid getest: 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.

'Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken' (Spreuken 3:5-6).

Onze kijk op de eeuwigheid is beperkt, omdat we door het kleine raam van de sterfelijkheid kijken: 'Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen' (1 Korintiërs 13:12). De dag zal komen dat wij allen ons leven duidelijk en in het eeuwige perspectief zullen zien. Dan zullen we een volledige kennis hebben van wat we nu alleen door geloof begrijpen: dat de Heer ons niet in de steek laat als we Hem zoeken, dat Hij nooit bij ons in de schuld staat, en dat Hij ons onze moeilijkheden altijd vergoedt. Door ons onze zwakheden te laten zien en ons de kans te geven er sterke kanten van te maken, vervult Hij onze slakken voor goud. □

Van het gebiedspresidium

Ouderling Albert Choules jr.,
tweede raadgever in het
presidium Gebied Europa

Wat u groot maakt

De Heer heeft in Matteüs 20:26 verklaard: 'Maar wie onder u groot wil worden, zal u dienaar worden.' En in Matteüs 23:11: 'Maar wie de grootste onder u is, zal u dienaar zijn.' Groetheit is synoniem geworden met dienen. Zo is het altijd geweest. Christus gaf het voorbeeld van het hoogste dienstbetoon, vervat in zijn woorden: 'Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen' (Marcus 10:45).

Ons zal waarschijnlijk niet gevraagd worden ons leven te geven, maar ons is wel gevraagd te dienen. Hoe kunnen wij dienen? Het is heel belangrijk dat wij in ons gezin dienen. Ons gezin is van wezenlijk belang voor ons geluk in dit leven en ons eeuwig geluk hierna. Laten wij elkaar versterken. Maak tijd vrij om bij elkaar te zijn. Laten wij ervoor zorgen dat ons gezin de hoogste prioriteit krijgt. Zorg dat ieder gezinslid een

sterke en duurzame liefde voor de ander voelt. Een echtgenoot weet dat de manier waarop hij zijn vrouw behandelt van grote invloed is op hoe zijn kinderen hun partner zullen behandelen. De liefde die men thuis leert is vaak de soort liefde die geuit wordt in de toekomstige gezinnen van de kinderen. Dien en houd van hen die de Heer u gegeven heeft.

Daarna is het van belang de Heer, zijn kerk en zijn kinderen te dienen. Dat dienstbetoon kan op verschillende manieren en in vele verschillende roepingen gegeven worden. Alle zijn belangrijk. President J. Reuben Clark, voormalig raadgever in het Eerste Presidium heeft het zo eenvoudig en mooi onder woorden gebracht: 'In de dienst van de Heer gaat het niet om waar je dient maar hoe je dient. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen krijgt iemand de plaats waarvoor hij op de juiste wijze is geroepen, welke plaats iemand nastreeft noch afwijst.' En zo hoort het te zijn. Wij zijn niet uit op roepingen, maar we streven er wel naar onze Hemelse Vader naar behoren te dienen.

Als volwassene hebben

wij allen de verantwoordelijkheid en gelegenheid om op huisonderwijs of -bezoek te gaan. Laten wij dat ernstig opvatten. Er zijn ook andere roepingen waarvoor wij door onze leiders geroepen worden. Elke roeping moet bereidwillig aanvaard en getrouw vervuld worden. President Ezra Taft Benson heeft in dit verband zijn bezorgdheid uitgesproken en ons daar de volgende raad voor gegeven:

'Van sommige bisschoppen en ringpresidenten krijgen wij berichten dat er leden zijn die roepingen afwijzen, omdat zij het te druk hebben of geen tijd hebben. Anderen, zeggen zij, aanvaardden de roeping wel, maar weigeren die groot te maken. Zulke berichten baren mij zorgen.

De Heer verwacht van ons dat wij allemaal een roeping in zijn kerk hebben, zodat anderen hun voordeel kunnen doen met onze talenten en invloed. Hij verwacht van ons dat wij onze roeping grootmaken. Dit kunnen wij doen door het werk te doen dat hoort bij de roeping die wij aanvaard hebben.

Is er een priesterschapsdrager die geen tijd heeft om elke maand drie, vier, vijf gezinnen te bezoeken? Is er een zuster die het zo

druk heeft dat ze haar huisbezoek niet kan doen? Als wij het "te druk" hebben voor een kerkroeping, doen we er goed aan eens naar onze prioriteiten te kijken.' ('Lord, Increase Our Faith', Provo Utah Tabernacle Rededication, 21 september 1986.)

Verder beklemtoonde hij hoe belangrijk de kwaliteit van ons dienstbetoon is:

'En zo zal het met ons zijn — een ieder van ons. Ook van ons zal worden verwacht dat wij voor de rechtbank van God verschijnen; en wanneer die tijd aanbreekt, weet ik diep in mijn hart dat de vraag niet zal zijn: "Welke functie hebt u vervuld?" maar: "Hebt u mij met uw hele hart, macht, verstand en sterkte gediend?" Dat is de echte toets!

En hoe belangrijk is het dan dat wij als leiders in de kerk, als leerkrachten — waar we ook werkzaam zijn — als jeugdwerklerkracht, als huisonderwijzer, als president van een ouderlingenquorum, als secretaris — hoe belangrijk is het dat wij Hem met ons hele hart, macht, verstand en sterkte dienen, opdat ook wij op de laatste dag schuldeloos voor God kunnen staan (zie LV 4:2).' (Conferentie van de Ring San Diego-Zuid

Californië, 6 dec. 1969.)

Als we groot willen worden, moet de kwaliteit van ons dienstbetoon hoog zijn. Het grootste voorbeeld is natuurlijk de Heiland. Hoewel Hij zelfs geen plek had om zijn hoofd neer te leggen, besteedde Hij al zijn tijd aan het dienen van anderen. Waar Hij ook heenging, volgde de schare Hem. Hij genas de zieken, liet de lammen lopen, de blinden zien, wekte de doden op en zal ook ons uiteindelijk uit de dood op-

wekken. Zijn dienstbetoon was voorwaar net zo groot als Hij was. Zijn levensnorm werd door Hem in Getsemane onder woorden gebracht: '(...) doch niet mijn wil, maar de Uwe geschiede!' Wij kunnen ons afvragen hoe groot wij zijn. Hoe goed is ons dienstbetoon? Zijn wij de dienaren die wij behoren te zijn? Is onze norm 'niet mijn wil, maar de Uwe geschiede'? Wij zijn het die bepalen hoe groot wij zijn en hoe groot wij zullen worden. ■

Van de gebiedsvertegenwoordigers van de algemene besturen

Dorothea Condie

Het goede in ons

Wat is het een grote zegen om in de laatste dagen te leven. Het evangelie van Jezus Christus met zijn licht en macht voor het heil van de mens is hersteld. Maar terzelfder tijd versterkt ook Satan zijn koninkrijk en probeert uit alle macht de mens over te halen hem te aanbidden. De donkere mist die in de droom van Lehi wordt genoemd, verduistert soms onze blik en onze bedoelingen, waardoor wij niet in staat lijken te zijn het goede en het mooie te zien. Maar het goede is er wel, het is nog steeds in ons, en in onze naasten, en in onze gemeenschap en in ons land. We moeten er alleen naar zoeken! De gewoonte om fouten te zoeken, om alleen het kwade te zien en om te kritiseren zien we tegenwoordig overal, en zoals bepaalde ziekten is zij

besmettelijk en verspreid zich snel. Deze ziekte kan heel dodelijk zijn. Laten wij die dan ook uit ons leven bannen.

Laten wij uit alle macht op zoek gaan naar het goede.

We vinden gewoonlijk wat we zoeken. Als we uit zijn op het kwade, is het er. Maar als we uit zijn op het goede, zullen we dat vinden, en gewoonlijk met positieve resultaten voor ons en alle betrokkenen. De Heiland waarschuwde ons en vroeg ons geen andere mensen te oordelen en niet te letten op de menselijke fouten en de balk in andermans ogen. We lezen in 3 Nephi 14:2-3: 'Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke mate gij meet, zal u weder gemeten worden.

En wat ziet gij de splinter,

die in het oog uws broeders is, maar de balk die in uw eigen oog is, bemerkt gij niet?'

Letten op het goede in anderen kan net zo besmettelijk zijn en kan gemakkelijk omslaan in een van onze deugden. Er is nog zo veel schoonheid in deze wereld te ontdekken, en zoveel goede mensen die graag willen helpen en dienen. Wat we nodig hebben is een open geest en een bereidwillig hart.

President David O. McKay heeft eens een verhaal verteld ter verduidelijking van dit belangrijke beginsel.

Het was het verhaal van de Japanse filosoof die zich dagelijks buiten de muren van Tokio begaf om de schoonheid van de natuur te bestuderen. 's Avonds ging hij terug naar de stad en onderwees de mensen dan

wat hij had geleerd. Toen hij op een dag op het punt stond de stad weer te verlaten om zijn studie voort te zetten, werd hij opgewacht door een van zijn stadgenoten die vroeg: 'Zou u vanavond een roos voor mij willen meenemen?' Hij antwoordde: 'Dat zal ik doen.'

Een tweede man kwam naar hem toe en zei: 'Kunt u een meidoorntak voor mij meebrengen, zodat ik de les die u gaf verder mag uitdragen.'

En net toen hij de poort wilde uitgaan, kwam er een derde man naar hem toe en zei: 'Kunt u voor mij een lelie meenemen, zodat ik de les kan bestuderen?' En hij beloofde hem de lelie mee te brengen.

Toen hij 's avonds terugkwam, stonden de drie mannen aan de poort op hem te

wachten. Aan de eerste gaf hij de roos, aan de tweede de meidoortak en aan de derde de lელი.

Plotseling zei de man met de roos: 'Er zit een doorn aan de steel van mijn roos.' De tweede man, aangesto-

ken door het geklaag, zei: 'En aan mijn tak zit een verdord blad.' En de derde man zei: 'Er zit aarde aan de wortels van mijn lელი.'

'Laat eens zien', zei de oude filosoof en hij nam de roos van de eerste man

terug, de meidoortak van de tweede en de lელი van de derde. Hij brak de doorn van de roos af en gaf die aan de eerste man. Hij brak het verdorde blad van de meidoortak en gaf het aan de tweede man. Toen

schudde hij de aarde van de wortels af en legde het in de handen van de derde man. Hij zei: 'Ik heb u alle drie gegeven wat u het eerste opviel. Ik houd de roos, de meidoortak en de lელი zelf, want ik zie er veel schoonheid in!'

Zo is het ook in het leven. Een ieder van ons heeft ergens een doorn of een verdord blad. Sommigen van ons hebben wellicht zelfs een beetje aarde aan ons karakter hangen. Maar ieder van ons straalt ook de pracht van een roos, een meidoortak en een lელი uit. Als we vergeten naar het kwade te kijken, kan het goede in ons en in anderen zich ontplooiën, zodat we een betere wereld kunnen maken.

Er is alleen maar toewijding voor nodig. We moeten willen kijken naar het goede en weigeren daarvan af te wijken. ■

Haardvuuravond met de moonse astronaut Don Lind

Coen Heijdemann

Op zaterdag 7 juli j.l. werd in het gebouw van de Wijk Den Haag een haardvuuravond gehouden, met als eregast de mormoonse astronaut Don L. Lind. Hij was, vergezeld van zijn vrouw en jongste zoon Daniel, naar Nederland gekomen in het kader van een congres over de ruimte, en had aangeboden in de kerk te spreken over 'Godsdienst en wetenschap'. Van heinde en verre waren enkele honderden mensen gekomen om naar hem te luisteren.

Na de opening gaf eerst zuster Lind haar getuigenis, vertolkt door president J. van Oudheusden van de Ring Den Haag.

Na enkele inleidende woorden van zendingspresident J. van Rij, gaf men broeder Lind 'de ruimte'. Hij begon bijna meteen over zijn ruimtevlucht. Daarover vertelde hij, vertaald door broeder Merryng Jongkees uit de Wijk Utrecht, dat hij erg blij was met de kans om de ruimte in te gaan. Hij had in 1985 deelgenomen

Don Leslie Lind (61), afkomstig uit Midvale (Utah), had tot voor kort een bijzonder beroep: hij was astronaut in dienst van de NASA (National Aeronautics and Space Administration, Verenigde Staten). Na zijn middelbare schoolopleiding studeerde hij achter-eenvolgens natuurkunde, nucleaire natuurkunde en geofysica. Hij was werkzaam als wetenschappelijk medewerker van een onderzoekslaboratorium, werkte vier jaar als straaljagerpiloot in de marine, en kwam uiteindelijk in dienst van de NASA als ruimtenatuurkundige, verbonden aan het NASA Goddard Space Flight Center. Hij gaf zich op als kandidaat voor het astronautentrainingsprogramma, en werd daarvoor in 1966 geselecteerd. Hij was o.a. reservepiloot/wetenschapper voor de vluchten van Skylab 3 en Skylab 4, en lid van de Skylab-reddingsbemanning. Zelf ging hij de ruimte in als wetenschapper/bemanningslid van de STS 51-B, de (eerste) wetenschappelijke Spacelab 3-vlucht. In 1974 ontving hij de NASA Exceptional Service Medal (NASA-medaille voor bijzondere verdienste). Samen met zes andere bemanningsleden verrichtte dr. Lind onderzoek naar o.a. ruimtestraling en de kweek van kristallen. Enige tijd na deze vlucht diende hij zijn ontslag in bij de NASA om een functie te aanvaarden als hoogleraar natuurkunde aan Utah State University. Bovendien werkt hij nog verder aan zijn ruimte-onderzoek.

aan de wetenschappelijke vlucht van Spacelab 3, en had tijdens die 6,5 dag experimenten gedaan die tot op de dag van vandaag bestudeerd worden door diverse teams wetenschap-

pers. Om zijn verhaal beter te illustreren, werd er een film vertoond die aan boord van het Spacelab gemaakt was. Daarin was de lancering te zien, maar vooral zeer uitgebreid wat

het dagelijkse leven aan boord inhield, en welke experimenten men aan boord verrichtte. Broeder Lind had zich aan boord onder andere beziggehouden met de kweek van een kristal met behulp van geluidsenergie (een kristal zoals men gebruikt voor de fabricage van bijvoorbeeld microchips — dit exemplaar had de afmeting van een suikerklontje en een waarde van ca. 43 miljoen dollar), en met het maken van unieke driedimensionale video-opnamen van het zuiderlicht bij Antarctica - een fenomeen dat, net als het noorderlicht, veroorzaakt wordt door rondvliegende elektrische

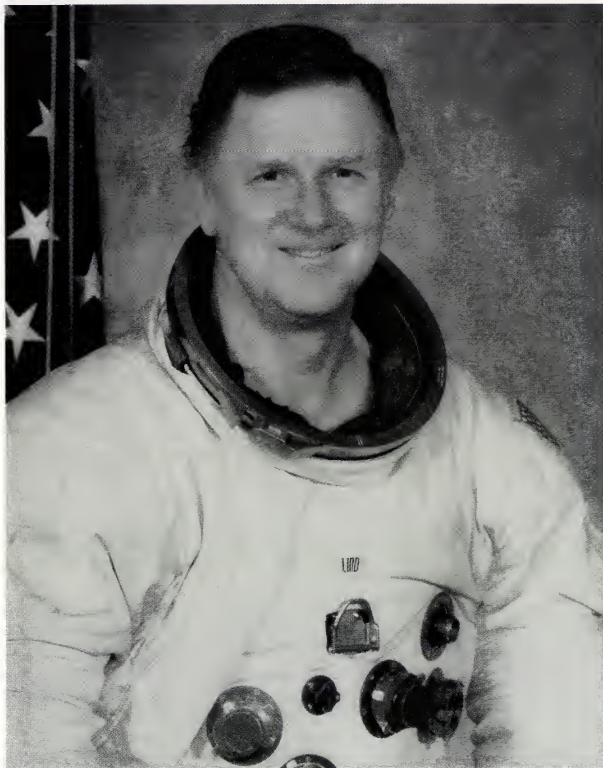
deeltjes die samen een stroomsterkte van meer dan een miljoen ampère leveren. Na de film vertelde broeder Lind dat er twee vragen zijn die hem het meest gesteld worden: 1. Vindt u het passend om als mormoon astronaut te zijn? (Gevraagd door leden: mag dat wel van de Heer — is het reizen in de ruimte niet net zoals als de bouw van de toren van Babel?) 2. Vindt u het passend dat een astronaut mormoon is? (Gesteld door niet-leden — volgens hen zou een mormoon, omdat hij zijn godsdienst zo serieus neemt, niet verstandig en helder kunnen nadenken over wetenschappelijke zaken. Dit omdat godsdienst en wetenschap met elkaar in tegenspraak zouden zijn.) Naar aanleiding van de eerste vraag haalde broeder Lind de woorden aan van apostel Hugh B. Brown, die daarover ongeveer het volgende had gezegd: 'Eén van onze doelen op aarde is kennis te verkrijgen. Dat hoeft niet alleen godsdienstige kennis te zijn. Kennis die opgedaan wordt door bijvoorbeeld naar de maan te gaan en meer te leren over de vorming van de aarde, is ook nuttige kennis.'

Broeder Lind ging uitgebreider in op de tweede vraag. Hij stelde dat de vraag of Jezus wel of niet was opgestaan, en de vraag of Joseph Smith wel of niet een visioen had gehad, veel duidelijker een wetenschappelijk vraagstuk waren waarvoor bewijzen konden worden aangevoerd, dan bijvoorbeeld bepaalde metafysische vraagstukken waar eindeloos over theoretie-

seerd en gediscussieerd wordt. Volgens hem verwacht de Heer niet van ons dat we over de vraag of die dingen wel of niet waar zijn, beslissen zonder enig bewijs. Als voorbeeld haalde hij aan dat Mozes bewees dat hij een profeet was, en dat deed door de Israëlieten wonderen te tonen, en over de farao en zijn volk plagen te laten komen. Van de bewijzen die we hebben, maakt het Boek van Mormon deel uit. Broeder Lind haalde diverse weten-

schappelijke bewijzen van het Boek van Mormon aan, zoals een computeranalyse van de schrijfstijl van de diverse boeken, waaruit bleek dat er zeker 22 verschillende schrijfstijlen in het Boek van Mormon te vinden zijn. Ook een cultuurhistorische analyse door Hugh Nibley van de namen in het Boek van Mormon leverde wetenschappelijk bewijs voor de echtheid op. Wat broeder Lind betreft zijn er dus voldoende wetenschappelijke bewijzen voor de echt-

heid van het Boek van Mormon, waaruit hij ook extra vertrouwen in de echtheid van het eerste visioen van Joseph Smith put. Hij vindt het ook heel normaal dat iemand met een goede opleiding zijn godsdienst volkomen serieus neemt, en dat een mormoon astronaut is. Zijn collega's aanvaarden hem en zijn levenswijze nu. Een getuigenis vindt broeder Lind ook volkomen aanvaardbaar, en hij ziet geen tegenstrijdigheid in godsdienst en wetenschap. ■

De kerk helpt in Roemenië

'De reacties van de Europese leden op de bede om geld en hulpgoederen voor de wezen in Boekarest zijn overweldigend,' zegt een lid van het bijstandscomité Roemenië in Frankfurt in een recent interview met een redactielid van *De Ster*. 'Veel units hebben initiatief getoond en zijn heel succesvol met hun hulpactie geweest. Een van de units heeft zelfs het moeilijke transport van de ingezamelde goederen naar Roemenië voor eigen rekening genomen. Tijdens onze bezoeken hebben wij met onze eigen ogen kunnen zien dat de omstandigheden van de wezen aanmerkelijk zijn verbeterd dank zij de milddadigheid en vindingrijkheid van de Europese leden. Wij zijn heel dankbaar.'

De weeshuizen in Boekarest zijn vaak overbevolkt.

Het lid van het bijstandscomité Roemenië laat er geen twijfel over bestaan dat de eerste behoeften van de wezen die de kerk onder zijn hoede heeft genomen, gelenigd zijn. Nu richt men zich op lange-termijnbehoeften, zoals de voorbereiding van de wezen op een normaal leven buiten de weeshuizen. Tijdens zijn bezoek aan Roemenië in februari van dit jaar, beloofde ouderling Russell M. Nelson de Roemeense autoriteiten kleding, antibiotica en serum voor inoculaties

en vaccinaties. Maar hij voegde eraan toe: 'We voorzien een nog grotere behoefte aan onderwijs.' Daarom zal de kerk zich nu concentreren op onderwijs en training. Daarom ook verzoekt men de units geen nieuwe hulpprojecten voor Roemenië te beginnen, maar de leden aan te moedi-

gen een royale vastgave te blijven geven. De herintegratie, training en het on-

derwijs van de wezen zullen in de nabije toekomst aanzienlijke

De units wordt gevraagd geen nieuwe hulpprojecten voor Roemenië te beginnen, maar de leden aan te moedigen een royale vastgave te blijven geven.

investeringen met zich meebrengen.

Aan het eind van het interview herhaalde het comitélid wat ook in voorgaande artikelen is verklaard: Alles wat de leden schenken zal uitsluitend gebruikt worden om de toestand van de wezen te verbeteren. Niets zal worden besteed aan overheadkosten.

De Ster zal u op de hoogte blijven houden van de ontwikkelingen in de Roemeense weeshuizen. Wij hopen verslag te kunnen doen van het trainingsprogramma zodra het gestart is in de weeshuizen van Boekarest.

De redactie

Wezen aan de avondmaaltijd.

Mobiele kliniek voor Zimbabwe

C.R. Kirschbaum
Penningmeester 'HLD-
scouts helpen Afrika'

Zoals in *De Ster* van februari 1989 is beschreven, startten de scouts van de Ring Den Haag Nederland in oktober 1988 hun eerste dienstverleningsproject voor een mobiele kliniek in Zimbabwe.

Na enige maanden bleek het project te zwaar te zijn voor de scouts, zodat de leden van het comité 'HLD-scouts helpen Afrika' in overleg met de ringleiders besloten om ook de volwassen leden in de gelegenheid te stellen om dit project te steunen.

Om te grote financiële offers te voorkomen had het comité de kerkleden gevraagd om doosjes pleisters met het opschrift van het project aan niet-leden te verkopen, waarbij naamsbekendheid van de kerk zeker niet onbelangrijk was.

Het beoogde bedrag van 50.000 gulden werd helaas niet gehaald. Toch kon er 24.000 gulden worden overgemaakt naar het Foster Parents Plan.

Dat heeft inmiddels andere fondsen aangesproken om het benodigde bedrag te bereiken, zodat de mobiele kliniek (een witte terreinwagen) alsnog kon worden aangeschaft die op 12 februari 1990 officieel werd

overgedragen aan dr. L.K. Rakata, medicus in het district Mutare. Met de auto zullen maandelijks 20 medische centra en 42 buiten-

posten bezocht worden.

Het comité is nu bezig om de resterende honderden doosjes pleisters alsnog aan de man te brengen.

Voor diegenen die nog een bijdrage aan dit menslievende project willen doen, blijft het gironummer 2925567 t.n.v. 'HLD-scouts

Met deze brief werd de 'scout movement' hartelijk bedankt voor het geld dat zij bijeen heeft gebracht, waardoor aanschaf van de mobiele kliniek mogelijk werd.

Reference:

PROVINCIAL MEDICAL DIRECTOR MANTICALAND
Mutare Provincial Hospital
P.O. Box 39
Mutare, Zimbabwe

15 February 1990

The Manager
Plan International
P.O. Box 190
MUTARE

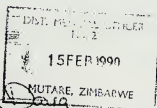
Dear Sir,

re : DONATED HEALTH SERVICES VEHICLE TO MUTARE DISTRICT : PLAN INTERNATIONAL

On behalf of the District Health Executive, I wish to thank you sincerely, donors for the above vehicle. This will go a long way in improving our Health Services and will enable us to reach the community which were underserved due to shortage of transport.

We will do everything possible to keep you informed of our activities.

Yours faithfully

DR. L.K. RAKATA
DISTRICT MEDICAL OFFICER
for MUTARE DISTRICT HEALTH EXECUTIVE

IKR/ic.

helpen Afrika' in Heemstede tot 1 december 1990 open.

Hartelijk willen wij al degenen danken die zich zo zeer voor dit project hebben ingezet. Dat geldt niet in het minst diegenen die niet tot onze kerk behoren en die dit project met donaties die duizenden guldens bedroegen, hebben gesteund. ■

Dr. L.K. Rakata, medicus van de geneeskundige dienst, neemt namens het hoofd van het medisch district Mutare de sleutels van de auto in ontvangst.

Jeugdconferentie Ring Den Haag 1990

Dennis en Martijn van der Put

Dit jaar werd op 24, 25 en 26 mei in Groet (Noord-Holland) de jeugdconferentie van de Ring Den Haag

gehouden.

We werden op donderdagochtend verwacht bij het vakantieoord Duinwijk. Het thema van dit jaar was: DO IT NOW!

Nadat iedereen had gege-

ten, zijn slaapzaal had gevonden en was ingeschreven, kregen we de gulden regels voor een geslaagde conferentie te horen. Daarna stond er sport en spel op het programma. De verschil-

lende units speelden 'voetbal met een handicap' tegen elkaar. Dat hield in dat bij iedereen een been gespalkt werd. Voordat het spalken echt kon beginnen moest bij sommige jongens nog wat haar worden weggeschoren (zie foto).

Ook moest elke gemeente een zo origineel mogelijk spandoek maken. Na de voetbalwedstrijden, Den Haag eindigde bovenaan, kreeg elke unit de kans om zijn bisschop of gemeentepresident te bekogelen met sponsen die besmeurd waren met chocoladepudding (zie foto). Na het eten was er een talentavond en een wandeling in de duinen. De volgende ochtend waren er miniklasjes georganiseerd waarin je kon tekenen, aerobics doen of knuffel-

beestjes maken voor kinderen in Roemenië. Na de lunch was er een speurtocht door de duinen. Iedereen was bij een groepje ingedeeld. Vervolgens was er bij het vakantieoord een gezellige barbecue, met daaropvolgend een zeer geslaagde dansavond.

Zaterdagochtend werd er begonnen met schoonmaken en opruimen van het kamp-huis. Daarna was er een getuigenisdienst. Om ongeveer half twee 's middags, na een gezamenlijke lunch, liep deze conferentie weer tot een einde. Het was een, mede door de leiding, zeer geslaagde conferentie! ■

Ring Den Haag bundelt krachten voor weeskinderen in Roemenië

J.H. Kirschbaum-zur Kleinsmiede

Wat een zegen om in een welvaartsland als Nederland te mogen wonen! en dan door het gebiedspresidium geattendeerd te worden op de noden in andere landen, waar geholpen kan worden.

Toen bleek dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen besloten had hulp te gaan verlenen aan de weeskinderen in drie tehuizen in Boekarest waar noodlijdende omstandigheden heersten was de Ring Den Haag klaar om de verlangde hulp te geven.

Reeds vóór de omwenteling in de Oostbloklanden in december van het vorig jaar was zuster White aan enkele ZHV-zusters van de Wijk

Den Haag les gaan geven in het maken van 'quilts', wij zouden spreken van met de hand gestikte dekens. Een aardige variant op de zo algemeen geworden dekbedden, zo dacht men.

De Ring Den Haag kreeg de opdracht om voor 200 dekens te zorgen! Wij kunnen niets anders doen dan hierin de hand van de Heer te erkennen. Het weeshuis met kindertjes van 0-3 jaar zou zeer geholpen zijn met de quilts.

Op 9 juni werden de eerste 50 dekenjtes in Frankfurt afgeleverd. Kort daarna vonden ze hun weg naar Boekarest.

Het maken van de quilts was niet alleen een zegen voor de weeskinderen in Boekarest; het kwam ook de zusterschap en saamhorig-

Het resultaat.

DE KINDERSTER

90STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

SEPTEMBER 1990

MOLA'S

TOOI EN VERSIERINGEN VAN CUNA-INDIANEN, EN ANDERE MOOIE DINGEN

Met handige vingers, veel geduld en verbeelding, maken vrouwen van de Indianenstam der Cuna's uit de San Blas Eilanden in Panama van felgekleurde katoenstof uit Colombia prachtige kunstwerken die *mola's* heten.

Eerst worden twee tot vier lagen stof in afstekende kleuren op elkaar gelegd. In de bovenste stoflagen wordt een ontwerp gesneden, waardoor de onderliggende gekleurde stof zichtbaar wordt. Om ervoor te zorgen dat er niets verschuift, wordt alles vastgezet met piepkleine, bijna onzichtbare steekjes. Grotere borduursteken laten delen van het ontwerp beter uitkomen. Een geoefend maakster van *mola's* kan er

toch nog enkele weken over doen om er een af te krijgen.

Het woord *mola* betekent letterlijk kleding, maar tegenwoordig wordt de naam gebruikt voor het rechthoekige stukje stof (van ongeveer 36 bij 51 centimeter) dat als voor- of achterpand van een damesblouse gebruikt wordt. *Mola's* worden al bijna 150 jaar gemaakt en zijn nu gewild door toeristen die ze liever als muurversiering gebruiken dan als kleding.

De Cuna-vrouwen maken ook prachtige, ingewikkelde kralen arm- en beenbanden. Die worden gedragen totdat ze de bloedsomloop van de drager hinderen. Een ander sieraad dat de Cuna-vrouwen dragen is een

LAWRENCE CUMMINS

De hier afgebeelde mola's zijn gemaakt door Cuna-Indiaanse ZHV-zusters, afkomstig van de San Blas Eilanden voor de kust van Panama.

neusing. Ouders van een pasgeboren dochter vinden het prachtig als ze een grote neus heeft, en de ring laat de neus alleen nog maar beter uitkomen.

Aan het begin van deze eeuw kwam er een Engels schip met bolhoeden naar de San Blas Eilanden, en de Cuna-mannen vonden ze meteen mooi. Dat de meeste van die hoeden te klein waren, was onbelangrijk. Ze dragen ze nog steeds boven op hun hoofd, en daarbij dragen ze een brede, felgekleurde das.

De Cuna's gaan elke dag naar het Panamese vasteland – de vrouwen om de was te doen en vers water te halen, en de mannen om hun kokosboomgaarden te bewerken. De kokosnoten zijn voor de verkoop. Maar

ze slapen wel op hun eilanden en wonen daar zoveel mogelijk, waardoor ze weinig last hebben van muggen. De Cuna's slapen, zitten en werken in hangmatten. Ze nemen hun hangmat soms zelfs mee naar dorpsbijeenkomsten.

HLD-zendingen hebben veel succes gehad onder de Cuna's. Een van de San Blas Eilanden wordt door de plaatselijke bevolking 'het mormoonse eiland' genoemd. Omdat de geschiedenis van de Cuna-Indianen, die gewoon wordt doorverteld, op zoveel punten overeenkomt met de geschiedenis in het Boek van Mormon, beschouwen de Cuna's die het evangelie horen zich als 'het volk uit het boek'. □

MET DANK AAN GOUDELRING ALEXANDER B. MORRISON VOOR DE FOTOS.

VAN VRIEND TOT VRIEND

CORLISS CLAYTON

Uit een interview met ouderling Alexander B. Morrison, van het Tweede Quorum der Zeventig

‘Ik werd als eerste in mijn familie lid van de kerk’, zegt ouderling Alexander B. Morrison, afkomstig uit Edmonton (Alberta) in Canada. ‘Ik heb altijd in God geloofd en zijn aanwezigheid in mijn leven gevoeld. Toen ik met het evangelie in aanraking kwam, geloofde ik meteen wat ik hoorde. Ik studeerde aan de University of Alberta in Edmonton. Een van mijn klasgenoten vertelde me over het evangelie.’ (Ouderling Morrison werkt nu in het gebiedspresidium van het Gebied Verenigd Koninkrijk/Ierland/Zuid-Afrika.)

‘Waar ik ook ben, ik ben in de kinderen geïnteresseerd. Ik weet nog dat ik in Ethiopië een meisje van zes of zeven jaar ontmoette. Ze haalde water uit een irrigatiesloot. Het zat vol met modder, maar er was geen ander water te krijgen. Ze liep naar de sloot met een bak en een plastic fles die ze gebruikte om de bak met het zwarte water te vullen. Toen droeg ze de bak op haar hoofd naar huis. Ik hoop dat God deze kleintjes zal zegenen. Hij moet wel veel van hen houden. En hoe zwaar is de last die zij moeten dragen. Het doet pijn van binnen als ik eraan denk.

‘We hebben geweldige leden in Afrika’, gaat ouderling Morrison verder. ‘Ik weet nog dat ik naar een priesterschapsvergadering in Lagos (Nigeria) ging. Er waren ongeveer vijftig mannen en jongens, allen met schoenen aan. Velen van hen hebben geen schoenen voor door de week, maar ze dragen wel iedere week schoenen naar de kerk. De priesterschapsdragers zagen er heel schoon uit, en dat is bijzonder in een land waar bijna geen water is. Ze hadden allemaal hun mooiste kleren aan. En ze wilden allemaal graag iets leren.

‘Waar ik me in Afrika altijd over verbaas is dat je naar een vergadering kunt gaan en twee of drie uur kunt spreken, en dat de kinderen rustig en stil blijven zitten. Ze plagen elkaar niet, vechten niet en hoeven ook niet weg om wat water te drinken. Ze laten hun aandacht geen moment verslapen.

‘Kinderen, leer zoveel mogelijk over deze wereld – niet omdat je moet leren, maar omdat het zo fijn is om te leren. Leer alles wat mooi, liefelijk en goed is. De mensen in Afrika leren graag. Omdat de boeken er duur en moeilijk te krijgen zijn, lezen ze graag van alles. Ieder schoolboek wordt door vele kinderen gelezen. De Schriften worden door veel verschillende mensen gelezen totdat ze zijn versleten.

‘Ik was enige tijd geleden in Zimbabwe en bezocht een school. Kinderen van zes of zeven jaar oud liepen acht kilometer heen en acht kilometer terug om naar school te kunnen gaan. Het gebouw had geen ramen, en de twee klaslokalen werden door meelzakken gescheiden. Het was koud en regenachtig toen ik er was. Het water liep door de deur naar binnen die open moest blijven om licht naar binnen te laten. Ieder kind had één stukje papier en een potlood. Als ze iets moesten opschrijven, knielden ze op de natte grond en gebruikten de bank als tafel. Ze zongen “Ik ben een kind van God” in hun moedertaal (velen van hen waren lid van de kerk) en “God bless Africa” (God, zegen Afrika), een Afrikaans volkslied. Die kinderen zongen met hun hele hart.

‘Veel van de kinderen waren ziek, ondervoed en zo mager dat je hun ribben kon tellen. Ik ging met tranen in mijn ogen weer weg. En daarom moeten we het evangelie van Jezus Christus ook aan die mensen brengen. Want alleen het evangelie van Jezus Christus kan hun leven veranderen.

‘Kinderen, leer over kinderen in andere landen en houdt van hen, want zij zijn kinderen van dezelfde Hemelse Vader. En vergeet nooit om je Hemelse Vader te danken voor alles wat je hebt en om vrijgevig tegenover de rest van de wereld te zijn.

‘Wees gelukkig. De kinderen in Afrika zijn gelukkig, ondanks alle problemen. Het evangelie van Jezus Christus kan ons allemaal gelukkiger maken.’ □

IK BEN LID VAN DE KERK VAN JEZUS CHRIS

LAUREL ROHLFING

HET PRIESTERSCHAP
DE MACHT EN HET GEZAG OM
IN GODS NAAM TE HANDELEN

JEZUS CHRISTUS
HET HOOFD VAN DE KERK

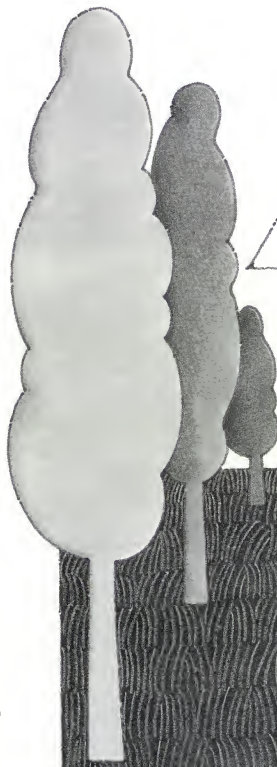

JEZUS CHRISTUS
EEN PROFEET

'Want aldus zal mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk "De kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen"' (Leer en Verbonden 115:4).

Meer dan 1300000 kinderen over de hele wereld zijn lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ze spreken verschillende talen, dragen verschillende kleren, en wonen in verschillende huizen. Ze wonen in alle werelddelen - in Noord-Amerika, Zuid-Amerika, Afrika, Azië, Europa en Australië - en op de eilanden van de zee. Kun je op de kaart Bangalore (India) en Surabaya (Indonesië) vinden? Daar wonen ook kinderen die lid zijn van de kerk.

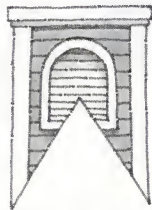
Veel kinderen die lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gaan naar grote stenen of houten kerkgebouwen met vele lokalen. Kinderen in Nairobi (Kenia) houden hun vergaderingen onder grote bananenbomen. Kinderen in Bangalore (India), houden het jeugdwerk op de platte daken van de huizen. Op de Filipijnen gaan sommige kinderen naar het jeugdwerk in bamboe paalhutten met een dak van palmbladeren. Veel kinderen in Guatemala gaan naar de kerk in Cabana's (huizen met muren van modder en een dak van stro). En op de eilanden van

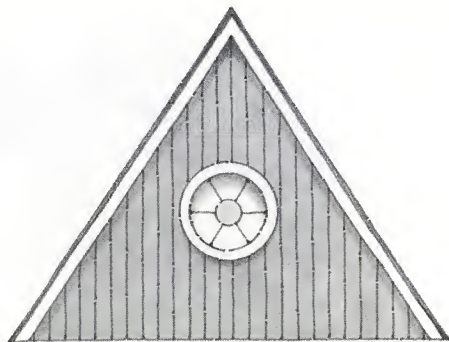
DE SCHRIFTEN

HEL
PRIESTERSCHAP

TUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

EEN PROFEET
OM ONS TE LEIDEN

DE SCHRIFTEN
DE JUISTE LERINGEN VAN JEZUS

San Blas bij de kust van Panama gaan de kinderen vaak naar het jeugdwerk in gebouwen die gemaakt zijn van de bladeren van maiskolven.

Als we lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, maakt het niet uit waar we wonen, welke taal we spreken, of in wat voor gebouw we vergaderen, omdat we allemaal in dezelfde belangrijke beginselen geloven. De belangrijkste daarvan zijn:

1. Jezus Christus staat aan het hoofd van de kerk.
2. Er is een profeet om ons te leiden.
3. De juiste leringen van Jezus Christus staan in de Schriften.

4. We hebben de zegeningen van het priesterschap – de macht en het gezag om in Gods naam te handelen.

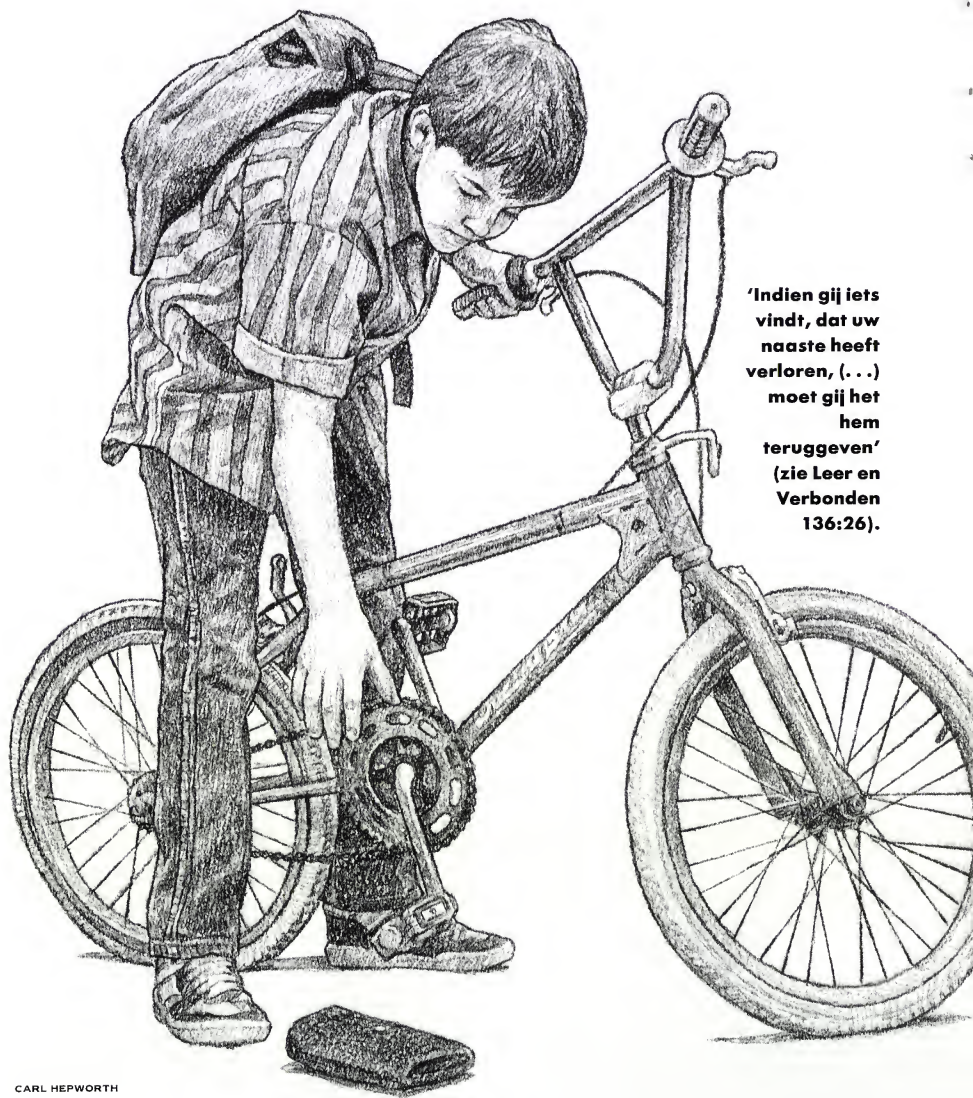
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is 'de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem, waarin Ik, de Here, welbehagen heb' (Leer en Verbonden 1:30).

INSTRUCTIES

Om de beginselen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te onthouden, knip je de vier figuurtjes uit en plakt die op de plaats waar ze op het kerkgebouw passen. □

JANICE W. ACKROYD

WAT JE VINDT, M

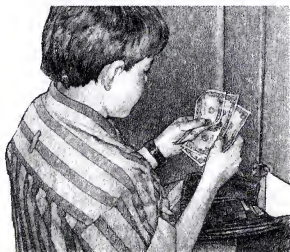

'Indien gij iets
vindt, dat uw
naaste heeft
verloren, (. . .)
moet gij het
hem
teruggeven'
(zie Leer en
Verbonden
136:26).

CARL HEPWORTH

SEPTEMBER 1990

MAG JE HOUDEN

Bradley reed hard met zijn fiets over een grindpad in het park en het grind vloog alle kanten op. Over een paar minuten begon school en hij was deze maand al twee keer te laat gekomen. Als hij weer te laat zou komen, zou zijn moeder gebeld worden. En dat mocht niet gebeuren.

Toen hij twee jaar oud was, overleed zijn vader. Vanaf die tijd woonde hij alleen met zijn moeder. Zij werkte 's morgens vroeg in het ziekenhuis om 's middags en 's avond bij Bradley te kunnen zijn. Daarom moest hij alles altijd zelf in orde maken om naar school te gaan en zijn eigen ontbijt klaarmaken. Als zijn moeder door de school zou worden opgebeld, zou ze teleurgesteld zijn en zich zorgen maken. En dan zou ze zuster Williams misschien weer vragen om hem 's morgens te helpen voordat hij naar school ging.

Plotseling stopte Bradley slippend. Er lag een dikke, zwarte, leren portemonnee op de grond. Hij raapte hem op, stopte hem in zijn schooltas en reed snel door naar school.

Iemand die 's morgens in het park

had hardgelopen of gewandeld, zal de portemonnee wel verloren hebben, dacht Bradley. Er moet wel veel geld in zo'n dikke portemonnee zitten. Hij wist dat zijn moeder altijd erg moe was als ze had gewerkt. Ook wist hij dat er haast geen geld overbleef als de huur was betaald en voedsel en kleding gekocht. Ze kochten bijna nooit iets bijzonders. Zijn moeder was over twee dagen jarig, en hij wilde haar graag een mooi verjaardagscadeau geven.

Hij zette zijn fiets in het fietsenrek op het schoolplein en rende naar binnen. Hij was net voor de bel binnen. In de pauze ging Bradley naar een leeg lokaal en deed de deur dicht. Hij haalde de portemonnee uit zijn tas en maakte hem open. Zijn vingers trilden toen hij het geld eruit haalde. Twintig, veertig, zestig – zestig dollar! Hij stopte het geld snel terug en keek of er een rijbewijs in zat. Toen hij het rijbewijs vond, zag hij dat er een pasfoto van een vrouw op zat. Ze had grote bruine ogen en golvend haar. Haar naam was Maryann Foster en ze woonde niet ver bij Bradley vandaan. Hij kreeg een vervelend gevoel in zijn maag toen hij zich afvroeg of mevrouw Foster een zoon had. Hij stopte alles terug in de portemonnee en stopte deze in zijn jaszak. *Wat je vindt, mag je houden,* dacht hij. Maar hij had een beklemmend gevoel in zijn borst.

Toen Bradley na schooltijd thuis kwam, liep hij op zijn tenen naar binnen en ging snel naar zijn kamer om de portemonnee te verstoppen.

Hij ging op zijn bed zitten en vroeg zich af wat voor verjaardagscadeau hij zou kopen. Om de een of andere reden voelde hij zich niet echt gelukkig.

Hij deed zijn huiswerk totdat zijn moeder hem riep om te eten. Hij gaf haar een kus en ging aan tafel zitten.

'Hoe was het op school?' vroeg ze.

'Ach, het ging wel', antwoordde hij, en hij haalde zijn schouders op.

'Je klinkt ongelukkig. Is er op school soms iets gebeurd waar je over wilt praten?'

'Niet echt', antwoordde hij.

'Mama, wat wil je voor je verjaardag hebben?'

'O, Bradley, ik weet dat je niet veel geld hebt, dus maak je daar maar geen zorgen over. Dat ik jou heb is elke dag een cadeau voor me.'

'Maar als ik nou eens geld van iemand had gekregen?' Bradley voelde dat hij rood werd. Door de portemonnee ging hij liegen en plotseling baalde hij ervan.

'Heeft iemand je geld gegeven?' vroeg zijn moeder.

Toen Bradley naar het bezorgde gezicht van zijn moeder keek, moest hij haar wel de waarheid vertellen. 'Nee, maar vanmorgen op weg naar school heb ik een portemonnee gevonden. Er zit zestig dollar in. Ik wil graag een verjaardagscadeau voor je kopen.'

'Wat je vindt, mag je houden?' vroeg moeder.

'Ik dacht dat wij het geld waar-

schijnlijk harder nodig hadden dan iemand anders. U hebt altijd gezegd dat ik moet bidden voor wat ik nodig heb, en ik heb lang gebeden om een manier te vinden om een mooi cadeau voor u te kopen.' De tranen begonnen over zijn wangen te stromen.

'Denk je dat als je het echt nodig hebt, je dan iets van een ander mag houden?' vroeg moeder zachtjes.

'Nee. Ik probeerde mezelf wijs te maken dat ik het mocht houden, maar ik wist dat het niet zo was. Ik wilde alleen maar iets moois voor u kopen.'

'Dat weet ik, lieverd,' zei moeder, 'maar er is iets beters dat je me kunt geven in plaats van een gekocht cadeau.'

Bradley stond op en hield haar stevig vast. Toen ging hij naar boven om de portemonnee te halen.

Na het eten gingen ze naar mevrouw Foster. Toen ze het huis hadden gevonden, belde Bradley aan.

De deur ging open en Bradley herkende mevrouw Foster van de foto. Aan haar benen hingen twee kleine kinderen die hem verlegen aankeken en ze had een baby in

haar armen. Ze zag er moe uit en op haar voorhoofd had ze rimpels van de zorgen.

'Wat kan ik voor u doen?' vroeg ze.

'Uh, (. .) ik ben Bradley. Vanmorgen op weg naar school heb ik dit gevonden, en ik kom het terugbrengen.' Hij gaf haar de portemonnee.

De vrouw staaarde hem even aan en zei niets. Toen begon ze te huilen. 'Het spijt me', zei ze, en ze veegde met het hoekje van haar schort de tranen van haar wangen.

'Wilt u even binnenkomen?'

Toen ze gingen zitten, zag Bradley dat de meubels oud waren en dat het speelgoed op de grond kapot was.

'O, Bradley,' zei mevrouw Foster, 'ik ben zo blij dat je eerlijk bent. Toen ik mijn portemonnee niet kon vinden, wist ik niet wat ik moest doen. Ik heb de hele dag gebeden dat iemand mijn portemonnee zou terugbrengen. Dankjewel dat je mijn gebed hebt verhoord.'

Toen ze later naar huis liepen vroeg moeder: 'Toen mevrouw Foster je wat geld wilde geven voor het terugbrengen van de portemonnee, waarom heb je dat geweigerd?'

'Nou, ik vond dat ik het geld niet zo hard nodig had. Toen ik de portemonnee vond, dacht ik dat het een antwoord op mijn gebed was. Maar ik voel me gelukkiger nu ik het gebed van mevrouw Foster heb kunnen beantwoorden. Ik denk dat zij het geld harder nodig heeft dan wij.'

'O, Bradley,' zei moeder en ze hield hem stevig vast, 'ik ben zo trots op je! Jij bent het beste verjaardagscadeau dat een moeder zich kan wensen! □

VEEL PLEZIER!

TANGRAM PUZZEL

RUTH IMAN

Tangram is een spel dat gebaseerd is op een eeuwenoude Chinese puzzel die Chihui-pan genoemd wordt. Volgens de legende liet een man die Tan heette een tegel op de grond vallen. De tegel brak in zeven stukken. Terwijl hij probeerde de tegel weer in elkaar te krijgen, zag hij in gedachten de stukken de vorm aan-

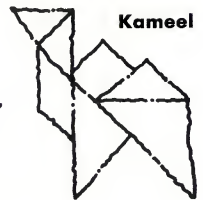
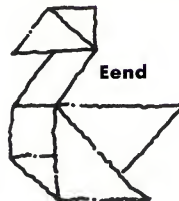
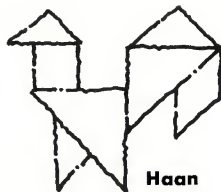
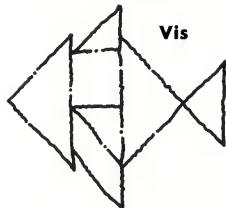
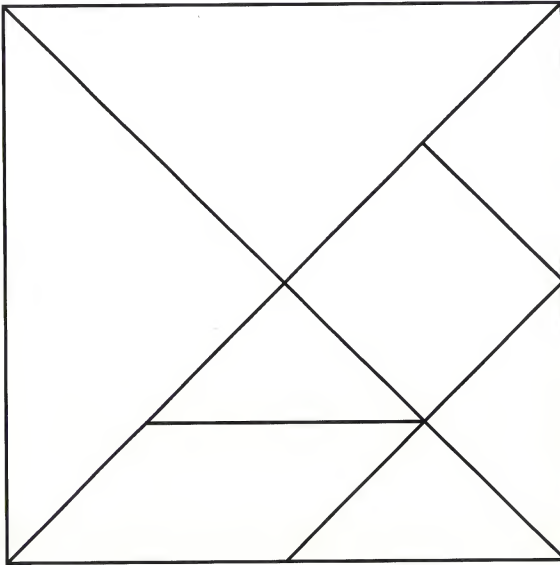
nemen van dieren, mensen, gebouwen en andere dingen. Al gauw was het spel in het hele land bekend en werd het erg populair.

INSTRUCTIES

Trek de vormen over op dun karton en knip ze uit.

SPELREGELS

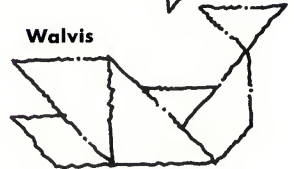
Leg de stukjes in de vormen die op de tekeningen te zien zijn. Nadat je alle vormen gelegd hebt, maak je je eigen vormen. Je moet elke keer alle zeven stukjes gebruiken en je mag geen stukjes over elkaar heen leggen.

Indiaan

Walvis

OPA BLIJFT OPA

PATRICIA NIELSEN

'Wij geloven, dat een ieder in zijn positie moet worden geëerd' (Leer en Verbonden 134:6).

Jody was verdrietig toen hij alleen in de tuin aan het werk was. Hij wou dat opa er was om hem te helpen. Helemaal alleen onkruid wieden is niet zo leuk.

Moeder kwam naar buiten en liep door het gras naar hem toe. 'Jody, ik ga vanmiddag naar opa in het ziekenhuis', zei ze. 'Wil je mee?'

Jody schopte tegen een kluit aarde. 'Ik weet het niet', zei hij.

'Als je niet wilt, kun je wel bij mevrouw Knight blijven.'

'Ik wil opa wel bezoeken,' zei Jody langzaam, 'maar hij lijkt helemaal niet meer op opa.'

Zijn moeder veegde de vochtige haren van Jody's voorhoofd. 'Ik weet het Jody. Toen opa zijn beroerte kreeg, werden zijn hersenen zo beschadigd dat ze niet meer normaal werken; daarom kan hij ook bijna niets meer doen. Maar opa blijft opa.'

Jody zuchtte. Hij wou dat opa weer hetzelfde was als voor zijn beroerte.

Moeder glimlachte ernstig naar hem. 'Zo is het nu eenmaal, Jody. Toen jij een baby was, deed je niets anders dan slapen en huilen. Iemand anders gaf je te eten en kleedde je aan – net zoals de verpleegsters dat nu voor opa doen – maar nu kun je rennen, zingen en bijna alles zelf doen. Je bent nu anders dan toen, maar je bent nog steeds Jody.'

Jody moest daar even over nadenken. Toen zei hij: 'Ik denk dat ik maar met je mee ga naar opa.'
'Goed! Dan gaan we na het middagen.'

Jody ging weer verder met onkruid wieden. *Als opa nog steeds opa is, dacht hij, dan zal hij zijn bloementuin wel missen. Opa besteedde altijd veel tijd aan de tuin en hij was altijd op zoek naar zaadjes voor nieuwe bloemen.*

Plotseling kreeg Jody een idee. Hij ging naar het schuurtje waar het tuingereedschap stond, en hing de schoffel net zo op als opa altijd deed, zodat niemand erop kon stappen en zich pijn doen. Toen pakte hij een van de bloempotten van de plank.

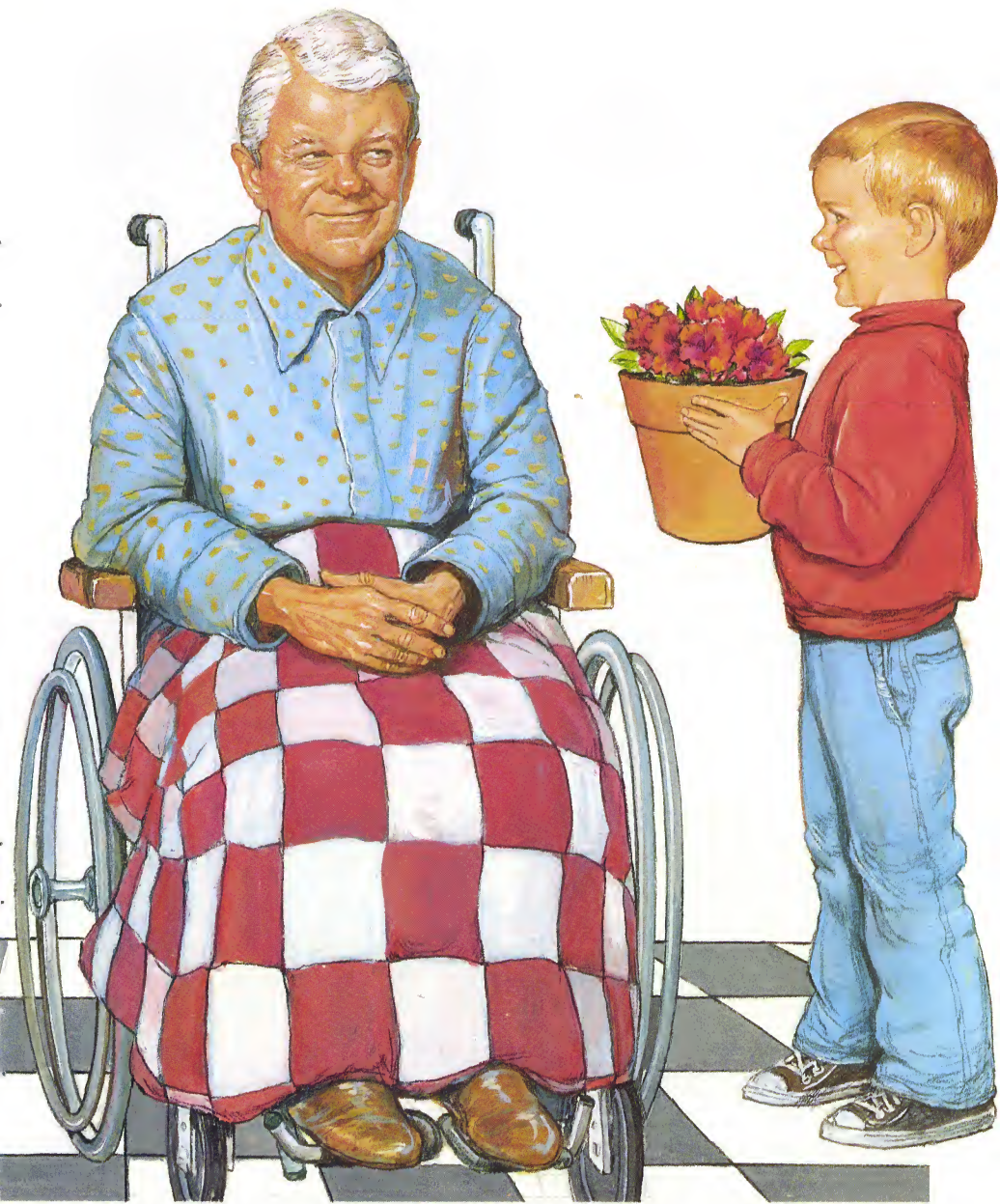
Hij ging met de pot naar de tuin en keek naar de prachtige bloembedden. De viooltjes begonnen net uit te komen. Viooltjes waren opa's lievelingsbloemen.

Jody zocht de stevigste plant uit en haalde hem voorzichtig uit de grond. Hij tilde hem zachtjes op zodat er niet al teveel aarde van de wortels zou afvallen, net zoals opa hem had geleerd. Hij stopte de plant in de pot, deed er nog wat aarde bij en gaf hem water.

Toen Jody en zijn moeder in het ziekenhuis opa's kamer binnenliepen, zat opa in een rolstoel. De keren dat hij opa daarvoor had bezocht, zag hij er als een vreemde uit, en daarom was Jody een beetje angstig uit de buurt gebleven. Nu ging hij meteen naar opa toe, gaf hem een kus en zette de bloempot naast hem neer. 'Ik heb een plant voor u meegebracht, opa', zei Jody.

Opa keek naar de plant en toen naar Jody – hij glimlachte. Hij kon maar met één kant van zijn mond glimlachen, maar het was een echte glimlach.

Jody gaf opa een hand en glimlachte terug. *Opa is geen vreemde, dacht hij, Hij is nog steeds opa.* □

DALE KILBOURN

DE KINDERSTER

EEN NIEUW HUIS IN HET BELOOFDE LAND

JERRY THOMPSON

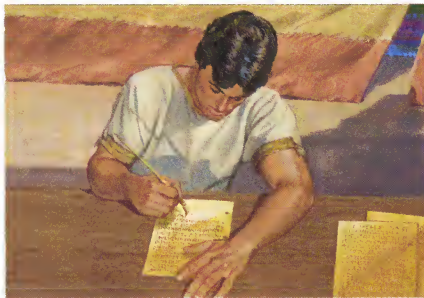
Lehi en zijn familie gingen met de boot over de zee en kwamen in het beloofde land. De mensen gingen daar hun tent opzetten. (1 Nephi 18:23)

Ze plantten de zaadjes die ze hadden meegebracht zodat ze voedsel zouden hebben. (1 Nephi 18:24)

Toen ze door het nieuwe land reisden, zagen ze allemaal dieren. Ze vonden ook goud, zilver en koper. (1 Nephi 18:25)

God zei tegen Nephi dat hij op metalen platen moest schrijven. Nephi schreef over zijn familie en hun reizen. Hij schreef ook de woorden van God op. (1 Nephi 19:1-3)

Lehi werd oud. Voordat hij doodging, sprak Lehi tegen zijn zoons en zei dat ze de geboden van God moesten onderhouden. Lehi zegende ook zijn kleinkinderen. (2 Nephi 1:1-2, 9; 2:1-2; 3:25; 4:3-5, 12)

Toen Lehi dood was, werden Laman en Lemuël boos op Nephi en wilden hem dood maken. Ze wilden niet dat hun jongere broer hun leider zou zijn. (2 Nephi 4:13-14; 5:1-3)

De Heer zei dat Nephi met de goede mensen weg moest gaan. Nephi en de goede mensen reisden veel dagen in de wildernis. Zij noemden hun nieuwe land Nephi. (2 Nephi 5:5-8)

De mensen die met Nephi mee waren gegaan, luisterden naar God en werkten hard. Nephi leerde hun hoe ze met hout en metaal moesten bouwen en ze bouwden een mooie tempel. (2 Nephi 5:9-11, 15-17)

De mensen die bij Laman en Lemuël bleven, werden Lamanieten genoemd. Het werden donkere mensen. Dat was een vloek van God omdat ze zo slecht waren. (2 Nephi 5:14, 21)

De Lamanieten werden lui en wilden niet werken. Het waren slechte mensen. (2 Nephi 5:24)

De mensen die met Nephi waren meegegaan noemden zichzelf Nephieten. De Lamanieten waren boos op de Nephieten en wilden hun dood maken. (Jakob 1:14)

HOE KAN IK EEN GETUIGENIS KRIJGEN?

JULIE WARDELL

‘En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen

met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken’ (Moroni 10:4).

Gehoorzaam de geboden van onze Hemelse Vader.

Ga naar de kerkvergaderingen en luister naar wat er gezegd wordt.

Lees en bestudeer de Schriften.

Neem deel aan het avondmaal.

Moroni 10:4

Bid tot je Vader. Hemelse Vader.

Wees een goed voorbeeld voor je vrienden.

Bekeer je van je fouten en probeer het beter te doen.

Luister naar je ouders en kerkliders en gehoorzaam hen.

heid binnen de verschillen-
de ZHV's ten goede. Ook
buitenstaanders, die van het

project hoorden, raakten
enthousiast en maakten zich
de techniek eigen. ■

Zusters uit de Wijk Haarlem werken aan een quilt.

De ZHV van de Gemeente Alkmaar in actie.

Koor Millennium zingt voor doops- gezinde gemeente

Gemeente Alkmaar bij manifestatie voor familie- geschiedenis

De Gemeente Alkmaar kreeg de kans om bij een manifestatie van genealogische verenigingen in de Grote Kerk een stand in te richten met leesapparaten en informatie over microfiches en het werk van de bibliotheek voor familiegeschiedenis!

Er waren de hele dag zulke lange rijen wachtenden dat het kerkbestuur — in overleg met de Nederlandse Vereniging voor Genealogie — besloot de deuren op 24 juni van 19.00-21.30 uur nogmaals te openen voor al diegenen die eerder niet aan de beurt waren gekomen. ■

Het koor van de Wijk Haarlem, Millennium, kreeg van de Gemeente Den Helder een uitnodiging om in het mooie oude driemasterkerkje in die plaats te ko-

men zingen.
De relatie met de doopsgezinde predikant van de driemaster werd gelegd toen hij een bezoek bracht aan het open huis dat ter gele-

genheid van het nieuwe gebouw was gehouden. Die geste werd beantwoord met een bezoek aan het open huis van de doopsgezinde gemeente. ■

Het koor Millennium in een Helderse kerkje.

Open dag in Leeuwarden groot succes

T. August

Op 16 juni 1990 kreeg de Gemeente Leeuwarden een prachtige kans om mee te doen aan de festiviteiten die aldaar georganiseerd werden in het kader van de officiële opening van het complex van een verzekeringsmaatschappij en het plaatselijke busstation.

Aan de Sophialaan, de laan waaraan het kerkgebouw gelegen is, stonden in het kader van de festiviteiten allerlei kramen. Onze gemeente had een kraam pal tegenover het kerkgebouw.

Rechts: De uitstalling van de zondagsschool.

Onder: De kraam die voor het kerkgebouw stond.

Dat was zeer gemakkelijk voor de samenwerking met zendelingen en ringzendingen.

Ook hadden de initiatiefnemers van onze open dag gezorgd voor zo'n kleine duizend pamfletten die op straat werden uitgedeeld. Deze pamfletten bevatten een 'routebeschrijving' door de kerk en tevens een rebus die men alleen kon oplossen als men de route door de verschillende kamers voltooid.

Iedere hulporganisatie had een presentatie voorbereid over de taak van de organisatie en verschillende materialen uitgesteld, zodat alles ruimschoots kon worden bezichtigd.

We hadden wel wat publiek verwacht, maar de opkomst overtrof onze stoutste verwachtingen. Er kwamen maar liefst tussen de 1200 en 1600 bezoekers!

Een berichtje in de evenementenkrant en op de kabeltelevisie zullen zeker geholpen hebben, maar ook de leden hebben keihard gewerkt om van de dag een succes te maken. De reacties van de bezoekers die in het gastenboek schreven waren lovend. De saamhorigheid was stevast één van de gespreksonderwerpen wanneer de bezoekers het gebouw weer verlieten.

Al met al kan men stellen dat deze dag een groot succes was! ■

Rita Wolters uit de Wijk Groningen op de accordeon.

Tatjana (harp) en Wendy August (blokfluit) uit de Gemeente Leeuwarden.

Muziekavond in Leeuwarden

Frans Heijdemann

De muziekavond die op 27 april j.l. in het kerkgebouw van de Gemeente Leeuwarden gehouden werd, toonde aan dat deze gemeente rijk is aan muzikalent. De solisten die op deze avond optraden, waren grotendeels jonge leden van de Gemeente Leeuwarden. Daarnaast waren er gasten uit andere gemeenten. Verder zong er een gecombineerd koor van de Wijk Groningen en de Gemeente Leeuwarden, en het koor 'Love International'. Er was veel belangstelling voor deze muziekavond, en de bezoekers genoten in een ontspannen sfeer van al hetgeen er te horen was.

Vader-zoonweekend District Antwerpen

Eric Roos

Op donderdag 24 mei j.l. begon rond zes uur 's avonds een driedaagse vader-zoonactiviteit, georganiseerd door het District Antwerpen. Een dertigtal leden kwam in het dorpje Chiny, gelegen in de provincie Luxemburg aan het riviertje de Semois, bijeen voor een kano- en kampeerweekend.

Hoewel het ongetwijfeld de bedoeling van de leden was om anderen beter te le-

ren kennen, kwam dit hele kennismakingsproces door de omstandigheden in een stroomversnelling terecht. Een voetbalwedstrijd (nou ja...) aan de oever van de Semois droeg hier zeker toe bij.

De kleine en grote ontberingen konden de pret niet drukken. Telkens als we een kano zagen kantelen veroorzaakte dat grote hilariteit. Wellicht was dat de reden dat wij steeds op elkaar wachtten na een watervalletje. Er waren zelfs

broeders die acht of negen maal de onderkant van hun kano wilden inspecteren. Voor hen werd het drogen van hun kleding boven het kampvuur een ritueel.

Dit weekend bood ook heel wat kansen om de spiritualiteit aan te scherpen. De eerbied voor Gods schepping was het meest herkenbare. Een stadsmens wordt gewoon overstelpd door de pracht en de wonderen van de natuur. Wie de kracht van stromend water aan den lijve heeft ondervonden begrijpt waarom Joseph Smith heeft uitgeroepen: 'Hoelang kunnen stromende wateren onrein blijven? Welke kracht zal de hemelen tegenhouden?'

(Zie LV 121:33.)

Een aantal broeders moesten denken aan de beginperiode van de kerk. Door de onverwoestbare overlevingsdrang van de pioniers is het geloof, uiteraard met hemelse hulp, voor ons bewaard. Laten we hen daarvoor uitermate dankbaar zijn.

In dit weekend leerden we veel over zelfredzaamheid. Wie van onze groep heeft niet nagedacht over de noodzaak van een jaarvoorraad?

Kanovaren met z'n tweeën toont je je karakter en dat van je metgezel. Het leert je tevens iets over je uithoudingsvermogen en volharding. ■

Hoe u meer zelfvertrouwen krijgt

* Schrijf elke dag op de kalender iets op dat u aanspreekt in u zelf — als u niets kunt bedenken, kunt u een ander vragen. Aan het eind van het jaar hebt u 365 goede dingen van u zelf!

* Ga om met positieve mensen. Als u omgaat met mensen die zich goed voe-

len, voelt u zich ook goed.

* Stel geen irrealistische doelen. Zeg bijvoorbeeld niet dat u in twee maanden 25 kilo zult afvallen. Maar: 'Ik ga een kilo per week afvallen, totdat ik genoeg ben afgevallen.' Vaak zijn een paar kleine doelen meer voldoende dan één doel.

* Verzorg u en eet goed.

Een douche en een goede maaltijd kunnen wonderen doen voor uw mentaliteit.

* Probeer er altijd zo goed mogelijk uit te zien. Dat betekent niet dat u elke dag op uw paasbest gekleed moet gaan; zorg gewoon dat uw haar gekamd is en uw

hemd in uw broek zit. Dat helpt echt!

* Help iemand. Als u iemands leven een beetje vergemakkelijkt, voelt u zich ook veel beter.

* Bovenal: bid. En bid dan nog eens. Niets zal u beter doen voelen en meer zelfvertrouwen geven.

Wij deden het zo:

Maak uw geestelijke balans op

Zelfvertrouwen is rechtstreeks afhankelijk van uw zelfbeeld. Ons wordt geleerd: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.' En daarin schuilt het gevaar dat we ons met de Heer gaan vergelijken, en als we niet oppassen keldert daarmee ons zelfbeeld onheilspellend.

Een negatief zelfbeeld is een van Satans geliefdste werktuigen om onze vooruitgang te belemmeren.

Zo nu en dan moeten we de balans opmaken van ons geestelijk arsenaal en onze goede eigenschappen opsommen, bijvoorbeeld: 'Ik ben volmaakt in tiende betalen. Ik ben volmaakt in het naleven van de wet van kuisheid. Ik ben volmaakt in het onderhouden van het woord van wijsheid. Ik ben een goede man/vrouw/vader/moeder. Ik ben volmaakt in dagelijkse schriftstudie.'

We moeten ook aandacht besteden aan zwakheden, en doelen stellen en

methoden vinden om die te overwinnen. Het is beter dat we aan één zwakte tegelijk werken en dat de doelen redelijk bereikbaar zijn. Mogelijk zullen we moeten vasten en zeker bidden.

In geval van ernstige zonde kan een gesprek met de bisschop verhelderend zijn.

We moeten bovenal in gedachten houden dat wij een zoon of dochter van God zijn die de verhoging in kunnen gaan.

De Heer heeft nog geen afgekeurde exemplaren geproduceerd — Hij maakt geen afval.

Houd u aan eenvoudige regels

Uw zelfvertrouwen kan opgevijseld worden door een paar eenvoudige regels:

* Eet gezond. Neem genoeg nachtrust. Zorg voor genoeg lichaamsbeweging. U zult zich er beter door voelen!

* Benader uw leven positief. Denk goede gedachten, doe goede daden, zie

het goede in elke situatie. Wees enthousiast en bereid te dienen. U zult u goed voelen over wat u doet!

* Vul uw hart met liefde — liefde voor God, liefde voor uw gezin en uw vrienden. Lees in de Schriften, wees actief in de kerk, maak uw roeping groot en bezoek de tempel geregeld. U zult u goed voelen over wat u denkt!

Doe iets voor anderen

Doe iets voor de gezinnen waarbij u op huisbezoek of -onderwijs gaat. Help uw burens met een karweitje, maak iets lekkers klaar voor een bejaarde, zoek iemand op in het ziekenhuis, zelfs als er geen bekende in ligt.

Leg bezoeksjes af in het plaatselijke verpleeghuis. Stel uw tijd en/of talenten ter beschikking van een opvangcentrum voor tieners.

Tel daarna thuis de vele zegeningen die uw Hemelse Vader u geeft. Dan zult u zich een nieuw, zelfverzekerd mens voelen.

Ontwikkel, gebruik uw talenten

* Ontwikkel uw talenten — volg cursussen.

* Gebruik uw talenten — als u bijvoorbeeld een goede stem hebt, kunt u vragen of u een solo mag zingen in de ZHV of avondmaalsdienst.

* Zoek naar nieuwe talenten — als u altijd al piano hebt willen leren spelen is nu de tijd om te beginnen.

* Dien anderen — daar krijg je pas zelfvertrouwen van.

* Draag kleren waarin u zich goed voelt, draag uw haar zoals u dat wilt, enzovoort — als u tevreden bent over uw uiterlijk, zult u ook eerder tevreden zijn over uw innerlijk.

Accepteer complimenten

Soms hebben we een minder florissant zelfbeeld aan onszelf te wijten. Want wat zeggen we meestal wanneer we een compliment krijgen? Zo iets als: 'Och, 't is niets...' of 'Da's al oud hoor...'

Een van de dingen waardoor we ons beter zullen voelen is complimenten met een minzaam 'Dank u.' in ontvangst te nemen.

Wij moeten altijd dankbaar zijn voor onze goede eigenschappen en talenten, omdat het allemaal zegeningen van onze Hemelse Vader zijn.

Gebruik positieve omschrijvingen

Een van de dingen die ik doe om mijn zelfvertrouwen op te vijzelen is mij allereerst bewust te worden van de negatieve, irrationele gedachten waarmee ik mijzelf omschrijf. Die vervang ik dan door positieve omschrijvingen — positieve verklaringen over wie ik ben en wat ik probeer te worden.

Deze gedachten schrijf ik op en gebruik die gedurende de dag.

Dit helpt mij om mijn bestaan in eeuwig perspectief te zien en het feit te waarderen dat ik de macht heb om te kiezen wie en wat ik kan worden.

Daardoor begrijp ik heel duidelijk dat er geen moment is waarop ik kan omschrijven wie ik ben, omdat ik voortdurend verander en groei.

Werk naar een doel toe

De ontwikkeling van een talent of het toewerken naar en het bereiken van een doel kan het zelfvertrouwen opvijzelen. Kies een vaardigheid die u wilt ontwikkelen of een doel dat u wilt bereiken. Bid om hulp en kracht om uzelf te ontplooien.

Als u iets heel graag wilt, dat waard bent en er anderen mee tot zegen wilt zijn, zal de Heer u zegenen.

Een dagboek kan een enorme oppeper en een krachtbron betekenen. Als ik in dagboeken van jaren terug lees, zie ik in hoe ik mij in verschillende aspecten van mijn leven verbeterd heb en hoe mijn getuigenis door de jaren heen gegroeid is.

Leef de geboden na

Sta niet toe dat iemand u verguist of kleineert. Onderhoud de geboden en wees trots op wie en wat u bent. Denk eraan dat u met de hulp van uw Hemelse Vader alles kunt doen. En doe dat alles met niet 100 maar 200 procent inzet.

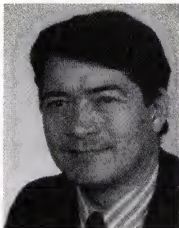
Stappen naar meer zelfvertrouwen:

- 1 Som uw positieve eigenschappen op. Som manieren op hoe u zwakheden kunt overwinnen.
- 2 Doe iets voor anderen. Vul uw hart met liefde.
- 3 Ontwikkel talenten en help daar anderen mee. Stel realistische doelen.
- 4 Verzorg uzelf. Wees positief.

De bovenstaande suggesties van lezers zijn afkomstig uit de Church News van 12 mei 1990.

Nieuwe leiders

Ring Den Haag

Jonge-mannenpresident

Carlo Panhuizen
Van beroep afdelingschef NOB
Getrouwd met Pim Janssen
Zijn raadgevers zijn Carlo Bos en
Herman de Bruijn

Ring Utrecht

Jonge-mannenpresident

Hans Boom
Van beroep bibliotheecaris op
Markenhage college
Getrouwd met Marjan Broekzitter
Zijn raadgevers zijn Michel Koppé
en Martin Broekzitter

Mormoons tabernakelkoor geeft in 1991 concerten in Sovjetunie

Voor de eerste keer in de geschiedenis zal het Tabernakelkoor optreden in Moskou en Leningrad. Tevens zal het in negen andere steden in Europa acte de presence geven. Dit werd op 3 juni jongstleden bekendgemaakt door het Eerste Presidium.

De tournee die in de maand juni zal plaatsvinden, begint op 10 juni 1991 in Frankfurt. Vervolgens doet het koor de steden Stuttgart, Zürich, Boedapest, Wenen, Praag, Dresden, Berlijn en Warschau aan en geeft daarna drie concerten in de Sovjetunie, waarvan twee in Moskou en één in Leningrad.

Films vallen in de prijzen

De film 'Remembering Nauvoo', die geproduceerd werd door de afdeling leerplannen van de kerk voor Nauvoo Restoration Inc. en getoond zal worden in het bezoekerscentrum in Nauvoo (Illinois) is de eerste prijs ten deel gevallen in de categorie Geschiedenis op het U.S. Industrial Film Festival in Chicago.

De 20 minuten durende film die een overzicht geeft van de geschiedenis van het dorp aan de Mississippi won ook de Golden Eagle Award van de Council on International Non-Theatrical Events in Washington D.C. Deze laatste prijs werd ook gewonnen door de BYU Motion Picture Studio voor de film 'A More Perfect Union: America Becomes a Nation'.

Daarnaast viel deze film ook in de prijzen op het International Film and Television Festival in New York. Daar kreeg de film een 'golden award' voor het geluid in de film, en een 'silver award' voor de muziek.

Op het 23e jaarlijkse U.S. Film and Video Festival in Chicago zal de studio drie eerste prijzen in ontvangst kunnen nemen in drie categorieën.

Wereldwijd

President Hinckley 80 jaar

'Het leven begint bij 80! Wat een heerlijke tijd om te leven.' Dit zijn de woorden van president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, die op 23 juni j.l. zijn tachtigste verjaardag vierde. Hij voelt zich niet oud en zegt dit te danken te hebben aan het feit dat hij 'werk te doen heeft, en elke dag een uitdaging.'

En door de jaren heen heeft president Hinckley vele uitdagingen gekend. Van de 80 jaar heeft hij ruim 55 jaar gewijd aan het werk van de wereldwijde kerk, eerst als werknemer van de kerk, daarna als algemeen autoriteit. In 1935, het jaar dat president Hinckley van zending terugkwam, begon hij te werken als secretaris van het Radio, Publicity and Literature Committee van de kerk. 23 jaar later, op 6 april 1958, werd hij geroepen als assistent van de Raad der Twaalf. Op 5 oktober 1961 werd hij geroepen als lid van de Twaalf, 20 jaar later, op 23 juli 1981 werd hij raadgever in het Eerste Presidium. 'De Heer heeft mij rijkelijk gezegend,' zegt hij, 'ik heb een heerlijk leven. Ik heb een goed huwelijk en goede kinderen. Ik ga om met grootse mannen, van wie ik veel leer. Natuurlijk heb ik mijn teleurstellingen gehad, maar over het algemeen heb ik een goed leven.'

HLD-ouderling op postzegel

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een van de vier kerken die voorkomt in een postzegelserie, getiteld 'Religions of the Cook Islands' die uitgegeven werd door de regering van de Cook-eilanden.

Andere geloven die in de serie voorkomen zijn de London Missionary Society (Cook Islands Christian), de katholieke kerk en de zevendag-adventisten.

In de serie van vier is het de postzegel links onder. Het is een schilderij van ouderling Osborne J.P. Widtsoe met op de achtergrond een HLD-kerkgebouw. Ouderling Widtsoe en zijn collega, ouderling Mervin Davis, kwamen op 23 mei 1899 aan in Rarotonga. Zij waren de eerste zendingen op de Cook-eilanden. (De naam van ouderling Widtsoe is verkeerd gespeld [Widsoe] op de postzegel). De postzegelserie is verkrijgbaar in een vel van 12 postzegels: vier van elk genootschap of 12 van een van de vier genootschappen. Elk vel kost \$2,25 in US dollars of \$4.10 in New Zealand dollars. De postzegels kunnen besteld worden bij: Philatelic Bureau, Post Office, Rarotonga, Cook Islands, South Pacific.

In het zendingsveld

Paula Andriessen - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA **Petra Chardon** - Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E. Suite 122, Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada **Jeroen Decker** - Washington Seattle Mission, P.O. Box 3887, Bellevue, Washington 98009, USA **Rodrigo Fuenzalida** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Raymond Greef** - California Anaheim Mission, 760 North Euclid - suite 213, Anaheim, Californië 92801, USA **Nel de Hoog** - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG HILVERSUM, Nederland **Johan Jansen** - California Santa Rosa Mission 2777 Cleveland Ave. # 105, Santa Rosa, Californië 95401, USA **Jelmer de Jonge** - Mission Suisse de Genève, Chemin William-Barby 8, CH-1292 Chambesy, (GE) Zwitserland **Esther de Kock**, England Manchester Mission - Paul House, Stockport Road, Timperley, Altringham, Cheshire, WA15 7UP Engeland **George en Gertje Kraanen** - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland **John en Petronella Lemmens** - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland **Ricardo Maxwell** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **John Muntinga** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Alexandra Onstein** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Mel Oppermann** - North Carolina Charlotte Mission, 6407 Idlewild, suite 533, Charlotte, North Carolina 28212, USA **Remy van der Put** - Mission Française de Paris, 23, Rue du Onze Novembre, 78110 Le Vesinet, Frankrijk **Steven van Rangelrooy** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Marcel van Rooij** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Jos Rutten** - Texas Houston Mission - 16333 Hafer Road, Houston, Texas 77090, USA **Marijke Rutten** - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA **Joke Slier** - California Arcadia Mission, 170 W. Duarte Road, Arcadia, Californië 91007, USA **Robert Teske** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Serge Vandendriessche** - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH **Hans Veenstra** - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ **Kenneth Vernes** - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA **Lucas en Adele Vreeken** - Waldstraße 42, 6365 Rosbach-Rodheim 3, West-Duitsland **Peter Woodman** - Zendingsgebied Brussel België, 87, Blvd. Brand Whitlock, B-1040 Brussel, België

Nieuwgeroepen zendelingen

Joke Slier meldde zich op 26 juni bij het opleidingsinstituut in Provo, waarna zij doorreisde naar het Zendingsgebied Arcadia Californië.

Johan Jansen meldde zich op 5 juli bij het opleidingsinstituut in Provo, waarna hij doorreisde naar het Zendingsgebied Santa Rosa Californië.

Indien er een adres ontbreekt cq. verkeerd vermeld staat, neem dan a.u.b. contact op met het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland.

HEM GEDENKEN DOOR GEBED

'Vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof [...] in Christus' (Moroni 10:4).

Op een koude, regenachtige dag in oktober reed Mette Hansen, een jonge moeder uit Kopenhagen (Denemarken), op haar fiets van kantoor naar huis, toen ze door een auto werd aangereiden. Haar man was voor zaken naar het buitenland en ze lag vijf uur lang in het ziekenhuis zonder dat ze de kinderen kon bellen, die in een dagverblijf waren. Ze smeekte de Heer of Hij haar kinderen het gevoel wilde geven dat het goed met haar ging en dat ze zich vredig en beschermd zouden voelen.

Nadat zuster Hansen was behandeld en om ongeveer kwart over tien 's avonds thuiskwam, vond ze haar vermoeide kinderen die naar huis waren gelopen toen ze niet waren opgehaald. Omdat ze geen huissleutel hadden, waren ze voor de deur neergeknield om te bidden. Toen hebben ze een tijd voor de deur gezeten zonder iets te zeggen.

'En toen gebeurde er iets fijns', zei haar zoon. 'Ik voelde een grote warme hand op mijn hoofd en hoorde een vriendelijke stem die zei: "Met je moeder is alles goed (. . .). Het zal wel even duren voordat ze thuis komt, en het zal buiten donker worden, maar maak je geen zorgen."'

Met het verstrijken van de jaren is de familie Hansen erachter gekomen dat

CRAIG DIMOND

onze Hemelse Vader dichtbij is als wij Hem in gebed aanroepen. (Zie *De Ster*, februari 1988, blz. 12-14.)

Als we tot onze Hemelse Vader bidden, doen we dat in de naam van Jezus Christus, en we krijgen antwoord door middel van de Heilige Geest. Alle drie de leden van de Godheid zijn door het gebed bij ons leven betrokken.

Sommige gebeden zijn een uiting van dankbaarheid. Andere zijn eenvoudige verzoeken, zoals een zegen vragen voor het eten. Andere gebeden zijn een noodkreet uit het hart. De Heiland heeft ons geboden om te bidden 'met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof [...] in Christus' (Moroni 10:4).

Goddelijke leiding

We hebben allemaal de leiding en troost van onze Hemelse Vader nodig. De standaardwerken staan vol met verhalen over de Heer die gebeden beantwoordt. Toen onze zuster Rebekka, uit de Bijbel, niet zwanger kon worden 'ging zij om de Here te vragen' en hoorde dat er twee volken uit haar geboren zouden worden (zie Genesis 25:21-23). De vraag van Joseph Smith aan God leidde tot de herstelling van het evangelie.

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Wanneer een gebed wordt uitgesproken, om welke reden dan ook, kan het meer problemen oplossen, meer lijden verlichten, meer zonden tegengaan en meer vrede en voldoening in de menselijke ziel brengen dan op welke andere manier dan ook' (*Church News*, 25 april 1987, blz. 2).

Wij zijn allen op zoek naar de vrede van de Heiland – en die vrede kunnen wij allen door gebed verkrijgen. □

Suggesties voor de huisbezoeksters

1. Lees Alma 34:17-27 met de zuster die u bezoekt. Hoe kunnen wij deze raad tegenwoordig toepassen? Wat voor zorgen hebben wij dat we 'onze ziel uitstorten'?

2. Wat kunnen we van elkaar leren om ons gebed meer inhoud te geven?

(Zie *Hulpboek voor de gezinsavond*: les 7 [blz. 33] en les 18 [blz. 97] voor meer informatie.)

Een roeping voor niet-leden

Een vriendin die geen lid van de kerk is, wil haar unieke talenten in onze wijk beschikbaar stellen. Kan zij een roeping ontvangen, of zijn kerkroepingen uitsluitend voor leden?

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Paul M. Norton,
president van de Ring
Madison Wisconsin.

Om deze vraag te beantwoorden moeten we niet vergeten dat 'interesse' noch 'unieke talenten' iemand automatisch kwalificeren – lid of geen lid – voor een roeping. Maar het antwoord op uw vraag is ja, een niet-lid kan een roeping ontvangen. Het roepen van niet-leden in bepaalde posities, vooral in kleinere wijken en gemeenten, is zelfs gebruikelijker dan veel mensen denken.

Ik heb zelf in de loop der jaren niet-leden gekend die een roeping hadden als lid van een scouting- of activi-

teitencomité, als functionaris in de zondagsschool of in een klas, als medewerker of adviseur in de familiegeschiedenis, als organist of koorlid. Het roepen van niet-leden in de laatst genoemde functies wordt zelfs specifiek genoemd in het *Algemeen kerkelijk handboek*.

De vraag of een niet-lid een bepaalde roeping kan ontvangen bestaat eigenlijk uit *verschillende* vragen: Waarom wil iemand een roeping in de kerk aanvaarden waar hij zelf geen lid van is? Wanneer is zo'n roe-

ping op zijn plaats? Wat is het doel van zo'n roeping? De belangrijkste factor in de overweging van de leiders om een niet-lid te roepen, is uiteraard de *motivatie* waarom hij in de kerk wil dienen. Wil de persoon werkelijk dienstbaar zijn, of is hij uitsluitend op zoek naar persoonlijke erkenning?

Tijdens de algemene conferentie in oktober 1976 vertelde ouderling Robert L. Simpson, van het Eerste Quorum der Zeventig het verhaal van een broeder die pas lid was van de kerk. Hij

wilde erg graag een 'belangrijke' roeping - maar om de verkeerde redenen. Toen hij een keer met president Hugh B. Brown van het Eerste Presidium sprak, vroeg hij: 'President Brown, hoe wordt iemand bisschop in de kerk?'

President Brown antwoordde: 'Dat is heel eenvoudig. Je wordt er door de Heer voor uitgenodigd.'

'In het werk van de Heer,' zei ouderling Simpson, 'zijn we niet op zoek naar een bepaalde positie. Ook zullen wij niet weigeren als we worden geroepen om te dienen.' Dit beleid geldt voor *alle* kerkroepingen; we worden door de Heer geroepen, door middel van de wijkleiders.

Terug naar de vraag - Wanneer is zo'n roeping op zijn plaats? De meeste roepingen vereisen aanzienlijke toewijding en opoffering van tijd, soms veel reizen, en vaak nog andere kosten. Wanneer zou een niet-lid gewillig zijn om zich zo toe te wijden en te offeren?

Ons antwoord is: Als hij of zij een getuigenis van de waarachtigheid van het

evangelie heeft. Maar als hij of zij dat getuigenis heeft, waarom kan hij of zij dan niet gedoopt worden en die roeping als lid aanvaarden? In het antwoord op *deze* vraag is nog een *andere* belangrijke factor die wijkleiders moeten overwegen als zij niet-leden een roeping willen geven - de *bijzondere omstandigheden* van de persoon.

Ik ken, bijvoorbeeld, een jongeman - een niet-lid - die trouw naar de kerk komt en het seminarie volgt. Hij heeft een getuigenis van het evangelie en wil graag gedoopt worden, maar zijn ouders willen geen toestemming geven. Een roeping als functionaris in het seminarie of de klas zal hem zegeningen en vreugde brengen.

Ik ken een ander niet-lid - een toegewijde zuster die al jaren geregeld naar de kerk komt. Ook zij heeft een getuigenis, maar haar man wil niet dat ze lid van de kerk wordt. Nog een niet-lid dat ik ken, die zijn vrouw niet boos wil maken, heeft zijn doop uitgesteld, in de hoop dat zij eens samen met hem lid zal worden. Veel

van die mensen hebben van geïnspireerde leiders een roeping in de kerk gekregen.

Onze kerk is een kerk van betrokkenheid, en de ontwikkeling van de mens is het fundament van het evangelie. Ik wil ook nog even aanhalen dat we niet moeten vergeten dat het niet uitmaakt *waar* we dienen, maar *hoe* we dienen. Een roeping is geen 'beloning' of 'gunst', maar een gelegenheid om te dienen. Een bisschop heeft recht op inspiratie om met de mensen die binnen de wijkgrenzen wonen te werken - ook de niet-leden.

Het is het beleid van de kerk dat niet-leden *geen* roeping kunnen ontvangen als leerkracht of in een leidinggevende positie. Maar een geïnspireerde bisschop die de motivatie en de omstandigheden van de desbetreffende persoon kan waarnemen en begrijpen, kan niet-leden een roeping geven om in bepaalde posities te dienen. Hij kan daardoor hun leven zegenen en het koninkrijk van de Heer helpen opbouwen. □

Voorouderdag in de tempel

Drie succesverhalen

RICHARD TICE

DE GEVOLGEN WAREN VERBAZINGWEKKEND TOEN TWEE RINGEN EN EEN WIJK
HUN LEDEN AANGEMOEDIGD HADDEN MEER TEMPELVERORDENINGEN TE VERRICHTEN
VOOR HUN VOORoudERS.

Niet iedereen is in de gelegenheid om naar een tempel te gaan, maar iedereen kan tempelwerk voor zijn voorouders (laten) doen. Net als de leden die in dit artikel beschreven worden, kunt ook u onderzoek doen, uw familiehistorisch werk verrichten en de namen van overleden familieleden insturen voor tempelwerk. Sommige kerkleden kunnen zowel het onderzoek als het tempelbezoek voor hun voorouders doen. Hieronder volgen enkele voorbeelden van heiligen die gemotiveerd werden om 'met een voorouder naar de tempel te gaan'.

Er was iets bijzonders aan de groep leden uit Las Vegas (Nevada) die in de St. George-tempel waren. Ze waren allemaal gekomen om de verordeningen te verrichten voor hun overleden familieleden en voorouders. Ze hadden deelgenomen aan een programma waarbij wijkleden tien keer zoveel namen instuurden voor tempelwerk als ze het jaar daarvoor gedaan hadden.

Een soortgelijk verschil gold de groep van ongeveer 110 tieners uit de Ring Augusta Maine, die naar de Washington-tempel ging. Zij kwamen om zich te laten dopen voor hun overleden familieleden. De jongeren hadden zelf de gegevens voor de verordeningen klaargemaakt.

Datzelfde verschil bemerkte enkele honderden leden van de Ring Riverton Utah-Noord, die in twee dagen in de Jordan River-tempel gemiddeld per familie meer dan vijftien verordeningen verrichtten.

Die drie tempelreizen waren het gevolg van het feit dat hun leiders voorouderdagen in de tempel bevorderden. Het was de bedoeling niet zonder meer naar de tempel te gaan, maar ook werk te doen voor een voorouder.

Larry Halsey, bisschop van de wijk uit Las Vegas, had zich afgevraagd hoe hij de leden van zijn wijk beter gehoor kon laten geven aan de aansporingen van de geest van Elia. Plotseling besefte hij dat, hoewel de individuele leden alleen ook wel wat kunnen bereiken, een wijk die samenwerkt veel meer kan doen. Daarom moedigde hij de wijkleden in december 1986 aan om in 1987 één naam van een voorouder in te dienen voor het verrichten van tempelverordeningen. Daarop wendde hij zich tot het leidinggevend priesterschapscomité en het coördinatieteam voor ideeën om de leden hiermee te helpen. Hij zegt: 'Ik wilde het denkbeeld uit de wereld helpen dat familiegeschiedenis moeilijk was. Ik dacht dat maar weinig mensen er tegenop zouden zien om slechts één naam in te dienen. En ik wist dat de totale resultaten op wijkniveau opwindend goed konden zijn.'

De bisschop gaf de groepsleider hogepriesters de opdracht om het project te leiden. De wijkleiders begonnen met z'n allen een korte presentatie te houden voor de priesterschapsquorums, de ZHV en de jongeren. In juli legde bisschop Halsey nog eens de nadruk op zijn aanmoediging door een uitgave van de wijkkrant eraan te wijden. Langzaam maar zeker begonnen de wijkleden er aandacht aan te schenken.

Omdat de aanmoediging aan alle wijkleden gegeven was, besteedden de wijkleiders ook extra aandacht aan de voorbereiding van de leden op de tempel. Er werd een tempelvoorbereidingscursus gestart. Huisonderwijzers, huisbezoeksters en vrienden hielpen ook minder-actieve leden zich hierop voor te bereiden. En de zondagschool droeg zijn steentje bij door te beginnen met een cursus familiegeschiedenis. De zustershulpvereniging riep een consulent familiegeschiedenis die wekelijks een presentatie van twee tot drie minuten hield om de leden aan te moedigen door te gaan.

In april 1988 waren er genoeg namen vrijgegeven voor de tempelreis van de wijk. De eerste keer gingen er achttien wijkleden – terwijl er meestal niet meer dan vijf of zes de reis van twee uur naar de St. George-tempel ondernamen.

Toen het nieuws van hun ervaringen zich verspreidde, werd de interesse groter. Er werd eenzelfde programma op ringniveau begonnen. Intussen begonnen wijkleden die de reis in april niet mee hadden gemaakt om hulp te vragen om hun papieren in orde te maken. Later verrichtte broeder Howard Weisman, bijvoorbeeld, meer dan 182 verordeningen voor zijn eigen familieleden.

VELE HEILIGEN
VOELDEN TIJDENS HET
VERRICHTEN VAN DE
VERORDENINGEN OP DE
VOOROUDERDAG DE
AANWEZIGHEID VAN
HUN VOOROUDERS.
VELEN
GETUIGDEN
DAT ZE ZICH
NOG NOOIT ZO
VREDIG HADDEN
GEVOELD.

Broeder Weisman en zijn vrouw, Terri, waren geroepen als consulent familiegeschiedenis, en zij begonnen de wijkleden te bezoeken, hen te begeleiden bij het zoeken naar familiegegevens, en hun aanwijzingen te geven. Terri Weisman zegt daarover: 'Veel leden hebben gegevens verzameld, maar weten gewoon niet hoe ze formulieren moeten indienen of invullen. We zien ons werk als zendingswerk. We geven individueel les aan mensen uit gezinnen waar niet allen lid zijn en uit minder-actieve gezinnen, aan jonge alleenstaanden, aan weduwen en hun kinderen, aan wijk- en ringleiders. We raadden hen allen aan om te bidden over wat ze aan het doen zijn.'

Bisschop Halsey merkte op dat 'zodra de wijkleden er eenmaal bij betrokken waren, ze erachter kwamen hoe eenvoudig en hoe heerlijk het is om familiehistorisch werk te doen. Het programma begon helemaal vanzelf leden te motiveren'.

Tegen het einde van 1988 hadden de wijkleden 1018 namen ingediend voor werk in de St. George-tempel. Zuster Weisman wijst erop dat 'wanneer mensen werk doen voor hun geliefden, dan worden ze enthousiast'.

Voor de tieners van de Ring Augusta Maine kreeg tempelwerk ook een heel nieuw aspect. Over het algemeen ging de jeugd van die ring in april naar de Washington-tempel om zich te laten dopen voor de doden. Dit keer zeiden de leiders na het plannen van de reis voor april 1988, dat ze de jongeren aanmoedigden om met hulp van hun familieleden gegevens op te zoeken over één of meer voorouders en zelf de papieren voor het tempelwerk in orde te maken.

De reacties waren bemoedigend. Hoewel velen hun namen te laat indienden om ze nog op tijd te laten verwerken, waren er in april al ongeveer 150 namen vrijgegeven voor tempelwerk. Bijna iedere actieve tiener in de ring – ongeveer 110 jongeren – ging dit keer mee. Daarvan zouden er ongeveer 65 voor hun eigen voorouders gedoopt worden.

De groep deed er veertien uur over om hun bestemming te bereiken. De volgende dag werd besteed aan het dopen voor de doden. Die avond getuigden velen, tijdens een haardvuuravond in het ringcentrum van Washington D.C., dat ze eindelijk gevoeld hadden hoe het is om de Geest te hebben, omdat ze die in de tempel gevoeld hadden. De reis betekende vooral veel voor hen die zich hadden laten dopen voor overleden familieleden.

De Ring Riverton Utah-Noord kreeg van het presidium van de Jordan River-tempel de uitdaging om 'met een voorouder naar de tempel te gaan'. Het ringpresidium besloot twee dagen uit te trekken voor het werk – op 29 december 1987 zou de jeugd zich laten dopen voor hun voorouders, en de volgende dag zouden de volwassenen de voorbereidende verordeningen, de begiftigingen en de verzegelingen doen. Op die manier zou de tempel niet al te vol zijn. Het doel: iedere houder van een tempelaanbeveling voor het einde van het jaar tempelwerk voor overleden familieleden laten doen.

President Duane B. Williams zegt dat ze er eigenlijk behoorlijk goed op voorbereid waren. 'De belangrijkste reden dat we deze uitdaging konden aannemen, was dat de ring en de wijken al meededen aan het familiegeschiedenisprogramma van de kerk. De ring had een echtpaar als specialisten familiegeschiedenis en elke wijk had een echtpaar als consulenten familiegeschiedenis. Bovendien werd er in de zondagsschool de cursus familiegeschiedenis gegeven.

De groepsleiders hogepriesters en de consulenten familiegeschiedenis woonden de vergaderingen bij van de priesterschapsquorums, de zustershulpvereniging, de jonge mannen en de jonge vrouwen om de opdracht te bespreken en het programma uit te leggen: hoe de formulieren in te vullen, wanneer ze in te dienen, en hoe het schema voor de voorouderdagen van de ring in de tempel eruit zag. De consulenten onderhielden bovendien persoonlijk contact met de wijkleden en bezochten hen thuis om met het werk te helpen.

De ring hield op een zaterdag een informatiedag over familiegeschiedenis. Het doel daarvan was om tips te geven over het zoeken naar gegevens en het invullen van de formulieren.

De resultaten waren verbazingwekkend. Meer dan 160 families kwamen op 29 en 30 december naar de tempel. De leden van de ring werkten in twee dagen meer dan 2500 verordeningen af – allemaal voor hun eigen overleden familieleden. De Geest werd in ruime mate over hen uitgestort. Vele heiligen voelden tijdens het verrichten van de verordeningen de aanwezigheid van hun voorouders. Een vrouw vertelde bijvoorbeeld dat ze de arm van een van haar voorouders om haar heen had gevoeld; ze werd volledig overweldigd door een groot gevoel van liefde. Velen getuigden dat ze zich nog nooit zo vredig hadden gevoeld.

Door deze ervaring begonnen vele andere leden uit de ring zich erop voor te bereiden naar de tempel te gaan. Een bisschop vertelde dat twee echtparen die al enige tijd geen

tiende hadden betaald, één dag na de tempelreis tijdens de tiendeafrekening hun volledige tiende betaalden, zodat ze weer naar de tempel konden gaan. Ze zeiden dat ze niet van het tempelwerk uitgesloten wilden zijn, waarover ze zoveel gehoord hadden.

Die leden hebben ondervonden dat 'met hun voorouders naar de tempel gaan' tot onvergetelijke ervaringen leidt. Howard Weisman legt het als volgt uit: 'Het is bijna net als de ervaring van Jozef die zijn broeders in Egypte terugzag. Zij dachten dat ze verloren waren, maar Jozef maakte zich aan hen bekend en zei: 'Om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden. (. . .) God [heeft] mij voor u uitgezonden om u een voortbestaan te verzekeren op aarde, en om voor u een groot aantal geredden in het leven te behouden' (zie Genesis 45:5-7). Toen vielen zij elkaar in de armen en huilden. Ik stel me voor dat iedereen die zijn voorouders vindt en de heilbrengende verordeningen voor hen in de tempel verricht, dat zal ervaren wanneer hij of zij die voorouders straks aan de andere kant van sluier ontmoet.' □

Stappen voor de planning van een voorouderdag in de tempel

Als het mogelijk is voor uw overleden familieleden naar de tempel te gaan, en uw ring of wijk wil een gezamenlijke reis plannen, dan heeft de afdeling familiegeschiedenis van de kerk de volgende richtlijnen voor u:

1. Geef de leden ten minste twee maanden de tijd om gegevens over hun voorouders op te zoeken en te verwerken. Daardoor worden fouten voorkomen die meestal voorkomen bij het in haast indienen van namen. Laat de formulieren controleren door iemand anders dan degene die de namen indient. Wanneer een naam eenmaal in de molen zit, kan er niets meer verbeterd worden, noch kan het tempelpersoneel verbeteringen aanbrenge.

2. Laat de leden uitsluitend namen indienen van hen voor wie zij op de dag van de tempelreis verordeningen kunnen verrichten. Andere namen dienen te worden ingediend voor het inzenderdossier.

3. Houd niet alle formulieren vast om die uiteindelijk allemaal tegelijk in te dienen, maar dien regelmatig enkele formulieren tegelijk in. Controleer of op iedere lijst met namen duidelijk de naam van de ring en de datum van de geplande reis vermeld is.

4. Schrijf op elk formulier de naam en het adres van het lid dat het ingediend heeft. Vermeld zo mogelijk ook een telefoonnummer om het mogelijk te maken eventueel voorkomende problemen of vragen op te lossen of te beantwoorden.

Als u met deze punten rekening houdt, dan zullen de groepsreizen naar de tempel een bevredigende en geestelijk ervaring worden voor alle deelnemers.

LEER EEN OUDE VRIEND KENNEN

WELDON ANDERSEN

Hij had een geweldig gevoel voor humor en reed op de nieuwste soort fiets. Hij was je betovergrootvader.
Leer hem en nog vele andere geweldige mensen kennen.
Leer je voorouders kennen. Ze kunnen je vrienden worden.

1

BIJBELSE LANDEN

In oudtestamentische tijden verkommerden de nakomelingen van Jakob meer dan vierhonderd jaar in Egyptische slavernij, totdat de Heer hun een bevrijder stuurde: de profeet Mozes. In overeenstemming met zijn belofte aan Jakob (zie Genesis 46:2-4; 50:24-25), leidde de Heer Jakobs nageslacht uit Egypte en vernieuwde Hij in de Sinaï-woestijn zijn verbond met hen. Maar omdat de kinderen Israëls voortdurend morden tegen de Heer en zijn dienstknechten, verklaarde de Heer dat zij het beloofde land niet zouden zien. In plaats daarvan zouden hun kinderen het beërven (zie Numeri 14:1-39). Veertig jaar lang bleven zij in de wildernis, totdat Jozua de volgende generatie het Heilige Land inleidde. In deze fotoserie nemen we een kijkje in het land van de toenmalige Israëlieten.

1. De Israëlieten vanouds zouden meteen het procédé herkend hebben waarmee deze kleistenen gemaakt worden. Dat procédé is bijna hetzelfde als in hun tijd van slavernij in Egypte (zie Exodus 1:14; 5:6-9). Stro wordt vermengd met rivierklei uit de Nijl en in vormen geplaatst. De vormen worden op de grond omgekeerd, waar de voorgevormde stenen in de zon drogen. Het is een eenvoudige techniek die in vele delen van de wereld nog steeds gebruikt wordt.

2. Beeld van Ramses II in Luxor (Egypte). De farao's (koningen) van Egypte lieten tempels en andere bouwwerken oprichten ter nagedachtenis aan hun daden en om hun goden te eren. Van een van de grootste farao's, Ramses II, die meer dan zestig jaar regeerde, wordt vermoed dat hij degene is geweest die de kinderen Israëls in slavernij gebracht heeft. (Fotografie: M. M. Kawasaki.)

2

3

4

5

3. Van Kades-barnéa, een oase op het schiereiland van de Sinai, wordt aangenomen dat het het basiskamp was van de Israëlieten, na hun vertrek uit Egypte en hun oversteek van de Rode Zee. De omgeving is troosteloos en woest, maar de oase is groot en vruchtbaar. Mozes stuurde vanuit Kades twaalf mannen uit om het land Kanaän te verkennen. Zij keerden terug en verspreidden een 'kwaad gerucht' over de sterkte van de inwoners (zie Numeri 13). De Israëlieten stonden op tegen Mozes en wilden terugkeren naar Egypte, maar ze bleven nog veertig jaar in Kades.

4. De narcis en de blauwe hyacint zijn veel voorkomende bloemen in de bijbelse landen.

5. Een luchtfoto van de opgravingen in het oudtestamentische Jericho. Een stenen toren die daar is opgegraven zou meer dan 8000 jaar oud zijn, en dus het oudste bouwwerk ter wereld zijn. Jericho was de stad waar de mannen van Jozua zes dagen lang eenmaal per dag omheen marcheerden, en zeven maal op de zevende dag. Bij het schallen van de trompet 'hief het volk een luid gejuich aan. En de muur stortte ineen' (zie Jozua 6:20).

6. In bijbelse tijden maakte de vlakte van Saron deel uit van het gebied dat toebedeeld was aan de stam van Manasse, maar de mannen van die stam 'konden echter deze steden niet in bezit nemen, want de Kanaänieten slaagden erin in dat land te blijven wonen' (Jozua 17:11-12). Tijdens de regering van koning Salomo werd deze vlakte het land van 'Cherfer' genoemd en van de inwoners werd vereist om het koninklijk hof van voorraden te voorzien (zie 1 Koningen 4:27). Op dit uitzicht over de vlakte is ook het restant te zien van de havenstad Caesaréa die Herodes de Grote in 22 voor Christus liet bouwen. Ver op de achtergrond is de berg Karmel te zien waar Elia de profeten van Baäl uitdaagde. Deze vlakte, die in bijbelse tijden bedekt was met hossen, is ontwikkeld tot een van de vruchtbaarste agrarische gebieden van het hedendaagse Israël.

7. De havenstad Joppe (Jaffa), ten zuiden van de moderne stad Tel Aviv, aan de Middellandse Zee. Joppe, dat tegenwoordig nauwelijks in gebruik is, was in de tijd van Salomo de voornaamste aanvoerhaven voor Jeruzalem, dat onge-

6

8

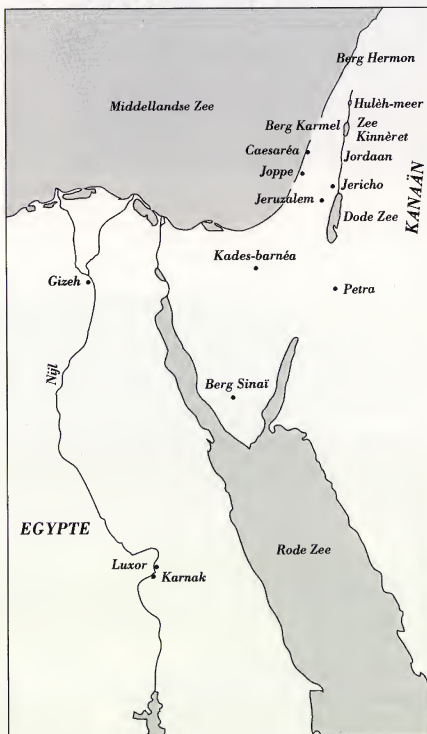
veer 55 kilometer naar het zuidoosten ligt. Salomo impoortte via Joppe de Libanese bomen voor de bouw van de tempel (zie 2 Kronieken 2:16). Jona schepte zich in Joppe in om naar Tarsis te gaan, in een poging om aan de Heer te ontkomen (zie Jona 1:1-1). In 1841 landde ouderling Orson Hyde van het Quorum der Twaalf in Joppe, op weg naar Jeruzalem om daar het land toe te wijden aan 'de terugkeer van de joden'.

8. De Zee Kinnèret, ten tijde van het Nieuwe Testament Zee van Tiberias of Meer van Galilea genoemd, verschaft al eeuwenlang de vissers een bestaansmogelijkheid. In het Oude Testament staat dat de stam van Gad zich aan de oevers van het meer vestigde (zie Deuteronomium 3:17).

9. Graan wannen – de wind het ongewenste kaf van het koren laten blazen, wordt tegenwoordig nog net zo gedaan als in bijbelse tijden. Het proces waardoor het kaf van het koren wordt gescheiden is vaak vergeleken met de wijze waarop de Heer de goddelozen van de rechtschapeken zal scheiden (zie Psalm 1:4).

10. Ook tegenwoordig is nog te zien hoe het rund, net als in bijbelse tijden, gebruikt wordt als trekdier voor het ploegen of om tarwe te dorsen door de geogste schoven met de hoeven te pletten.

11. De Jordaan, een belangrijke bron van water, ontspringt in het noorden van het huidige Israël uit de berg Hermon, stroomt naar het zuiden door het Hulèh-meer (de wateren van Merom) en mondt uit in de Dode Zee. Het Hebreeuwse woord *jordaan* betekent 'afdaler'. Over de totale, 160 kilometer lange, loop van de rivier is het totale verval

10

bijna tweehonderd meter (van tweehonderd meter onder de zeespiegel bij de bron tot bijna de dubbele diepte bij de monding). De Jordaan was voor de Israëlieten de laatste hindernis die ze moesten nemen alvorens na hun verblijf in de wildernis het beloofde land binnen te kunnen gaan. Twaalf priesters, die de twaalf stammen van Israël voorstelden, droegen de ark des verbonds naar de oever. Net als jaren daarvoor bij de Rode Zee gebeurd was, liet de Heer de wateren van de Jordaan ophouden met stromen. 'Doch de priesters die de ark van het verbond des Heren droegen, bleven onbeweeglijk staan op het droge, midden in de Jordaan, terwijl geheel Israël op het droge overtrok . . .' (Jozua 3:17). De Heer gebod Jozua vervolgens om ter nagedachte-

11

nis aan die gebeurtenis een gedenkteken op te richten op de plaats waar de priesters met de ark des verbonds hadden gestaan. Toen die taak volbracht was, liet de Heer de wateren van de Jordaan weer verder stromen. De kinderen Israëls waren eindelijk in het beloofde land (zie Jozua 4:1-11).

12. In oudtestamentische tijden werden er vele duizenden schapen gefokt, en er zijn nog steeds vele kudden in het land. Net als vanouds gaan de herders de schapen vooraf en volgen de schapen, blijkbaar gehecht aan hun meester, wiens stem zij onmiddellijk herkennen. Koning David, en vele andere profeten vanouds, wisten het: 'De Here is [onze] herder', 'want Hij is onze God, en wij zijn het volk dat Hij weidt' (zie Psalm 23:1; 95:7). □

12

Zegen Kathy, alstublieft

TRINA HAZLEWOOD

In de bergrede zegt Jezus dat we voor onze vijanden moeten bidden. Onze huidige kerkleiders hebben ons ook vaak aangeraaden om dat te doen als we slechte gevoelens ten opzichte van iemand hebben. Als kind dacht ik altijd dat het iets was waar mensen over spraken, maar wat ze nooit echt deden. Totdat ik er op een gegeven moment in mijn leven toe gedwongen werd. Ik heb zelf door gebed en vergeving ervaren dat het een wijze raad is, en het heeft mijn leven veranderd.

Het begon allemaal toen ik in onze kleine wijk aan het jonge-vrouwenprogramma ging meedoen. Ik deed aan veel activiteiten mee en probeerde altijd op elk gebied mijn best te doen. Ik was enthousiast en probeerde vriendschap te sluiten met de vier meisjes waar ik voortdurend mee om zou gaan. Mijn enthousiasme werd al snel de grond in geboord toen die vier meisjes een van de grootste beproevingen in mijn leven werden.

Omdat ze jaloers waren op mijn prestaties, probeerden ze van alles om mijn zelfvertrouwen te ondermijnen. Het begon met grove opmerkingen over mij tegen andere mensen. Toen gingen ze me in de zondagsschoolklas voor aap zetten. Op een dag ging ik in

de jonge-vrouwenklas naast een van die meisjes zitten. Ze stond op en ging aan de andere kant van het lokaal zitten. Als ik ideeën had over een activiteit of de leiding had, kwamen ze niet opdagen of deden hun taak niet.

Ik bleef keihard mijn best doen, en kreeg daar soms ook wel complimentjes voor. Maar dat verbeterde de verstandhouding met de meisjes niet.

Iemand kan zo'n behandeling misschien een paar maanden volhouden, of misschien wel een paar jaar; maar ik moest het vier jaar lang doorstaan, op een leeftijd dat je door anderen juist geaccepteerd wil worden. Ik had het gevoel dat ik een mislukking was omdat ik geen vriendinnen had. Het was een afschuwelijk eenzame tijd.

Toen ik 16 was, verhuisden we naar een andere buurt. Ik dacht dat al mijn problemen nu voorbij waren, maar nu begonnen ze eigenlijk pas echt. Ik voelde me in de nieuwe omgeving een sociaal buitenbeentje. Ik had weinig vertrouwen meer in mezelf en dacht dat niemand me ooit meer aardig zou vinden. Ik haatte de meisjes in mijn oude buurt door wie ik me nu zo voelde. Hoe kon ik 'opnieuw beginnen', achtervolgd door mijn verleden?

Ik voelde me verschrikkelijk eenzaam, ongeliefd en verbitterd. Ik

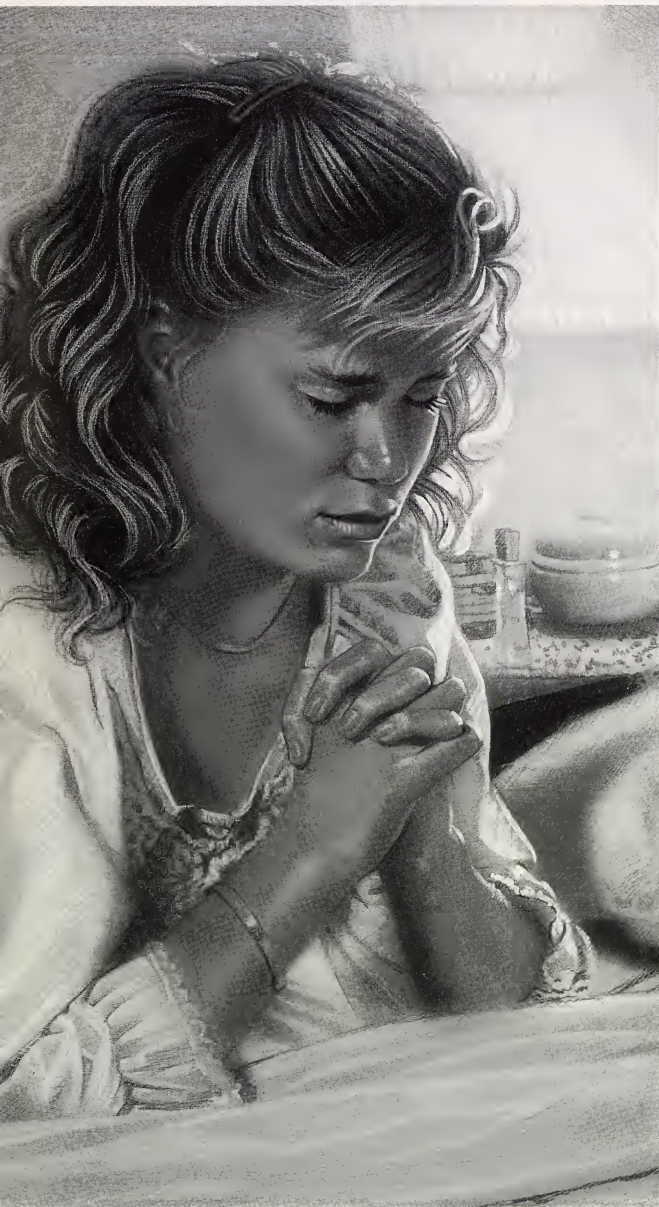
vroeg mezelf af wat ik moest doen. En toen kwam die uitspraak in mijn gedachten: 'Bid voor je vijanden'.

Voor de meisjes bidden die mijn zelfvertrouwen, mijn sociale leven en mijn hoop hadden vernietigd? Dat kon ik niet; tenminste, dat dacht ik.

Maar de Geest spoorde me aan om te bidden.

Ik wist dat ik vergevensgezind moest zijn als ik ooit weer vooruitgang wilde maken en mijn zelfvertrouwen terugkrijgen. Ik knielde neer en bad zoals altijd. Toen stopte ik. Ik kon niet voor ze bidden. Ik kon het gewoon niet. Ik bleef ongeveer een half uur op mijn knieën liggen huilen. Ik bad om kracht en zei toen: 'Lieve Vader, wilt u alstublieft Kathy, Ann, Sherri en Julie zegenen?' Meer zei ik niet. Ik voelde me nog steeds hetzelfde en het was het moeilijkste gebed dat ik ooit had uitgesproken. De volgende avond had ik hetzelfde.

Nadat ik een paar maanden iedere avond voor hen had gebeden, gebeurde er iets bijzonders. Ik kon de woorden steeds makkelijker uitspreken, en ik begon me steeds beter te voelen. Al snel begon ik specifiek voor de meisjes te bidden: 'Wilt u Ann zegenen dat het goed zal gaan met haar danslessen? Wilt u Julie zegenen zodat ze goed met

HELPT HET ECHT
OM TE BIDDEN VOOR HEN
DIE JE KWETSEN?

haar ouders zal kunnen opschieten? Wilt u Kathy zegenen om de moed te hebben pal te staan voor het goede? En wilt u Sherri zegenen met de kracht om haar doelen te bereiken.'

Na een jaar lang bidden, gebeurde het onmogelijke. Ik hield van hen, en de verbittering en slechte herinneringen waren weg. We zijn nu goede vriendinnen.

We zijn drie jaar geleden verhuisd, maar ik bid nog steeds voor hen. De avond dat ik besloot voor hen te gaan bidden en hen te vergeven, was waarschijnlijk de belangrijkste beslissing in mijn leven. Ik had mijn hele leven boos en gekwetst kunnen rondlopen, maar dan had ik alleen mijzelf vernietigd.

Door deze gebeden was ik in staat om mijn zelfvertrouwen terug te krijgen. Ik leerde geloof, de macht van gebed, en de waarachtigheid van de Schriften kennen. Ik ben gezegend met veel vrienden die van mij houden. Ik ben niet met een slecht geweten en kwade gevoelens blijven rondlopen. Het is nu een gewoonte geworden om voor iedereen die mij kwetst te knielen en te bidden. Ik heb de vreugde van vergeving leren kennen. □

DE DOEL- VERDEDIGSTER

Kom op, Jodi! Het is maar één voetbalwedstrijd! God zal je heus niet haten als je één keer op zondag speelt.'

'Dat klopt', zei Jodi, een 17-jarige uit Sandy (Utah) en de beste doelverdedigster van de selectie. 'Het is maar één wedstrijd.' Maar als ze zou spelen, zou ze een belofte met haar Hemelse Vader verbreken.

Maar hoe kon ze dat aan de andere speelsters duidelijk maken, die haar onder druk zetten om te spelen? De ploeg had het hele seizoen hard gewerkt; ze hadden het kampioenschap van de staat Utah gewonnen en speelden nu in het regionale toernooi in San Francisco (Californië) tegen andere winnende ploegen uit het westen van de Verenigde Staten.

Ze hadden al een aantal wedstrijden gewonnen en moesten nu tegen het elftal spelen waar ze het vorige jaar van hadden verloren. Jodi's team wilde revanche nemen, en als ze zouden winnen, kwamen ze in de regionale finale.

Maar de wedstrijd zou op zondag worden gespeeld.

'Jodi toch! Wie denk je wel dat je bent? Er zijn meer leden van de kerk in het elftal, en die spelen ook op zondag. Denk dat jij beter bent dan wij?'

Maar zo was het niet. Toen Jodi naar de middelbare school ging en voor het voetbalelftal van de school ging spelen, had ze de Heer beloofd dat ze nooit op zondag zou spelen. Ook had ze de Heer gevraagd of Hij haar daarbij wilde helpen. En Hij had haar geholpen – meer dan ze had verwacht. Omdat Jodi haar belofte had gehouden, was ze met veel zendingservaringen gezegend.

'Tijdens een toernooi ontmoette ik een voetballer uit een andere staat die wilde weten waarom ik niet op zondag speelde', zegt Jodi. 'Dat gaf mij de kans om hem over het evangelie te vertellen. Toen hij naar huis was gegaan, zijn we elkaar gaan schrijven. Ik stuurde hem een Boek van Mormon. Ik vond het wel een beetje eng en wist niet hoe hij zou reageren. Maar hij las het en wilde er meer over weten. Toen stuurde ik hem wat brochures van de kerk, en na een tijdje besloot hij zich te laten dopen.'

'Op een keer in de bus, op weg naar een wedstrijd (de elftallen van de jongens en de meisjes reizen samen), zat ik in het Boek van Mormon te lezen. Ik heb een grote vier-in-één, en dat viel nogal op. Een van de jongens, die in Utah had gewoond, zei dat hij nog nooit een Boek van Mormon had ge-

ZE HAD DE HEER BELOOFD DAT
ZE NIET OP ZONDAG ZOU
VOETBALLLEN. NU MOEST ZE
VOOR HET KAMPIOENSCHAP
SPELEN - EEN BELANGRIJKE
BESLISSING.

zien en dat hij het wel eens wilde bekijken. Hij bladerde er doorheen en begon vragen te stellen. Het duurde niet lang of iedereen die achterin zat deed mee aan een gesprek over het Boek van Mormon. Het leek wel of er een gordijn tussen

de voorkant en de achterkant van de bus hing, omdat ze voorin schuine moppen zaten te vertellen.'

Jodi heeft altijd een extra exemplaar van het Boek van Mormon in haar sporttas. En ze heeft er al veel weggegeven.

Jodi waardeert de complimentjes die ze over haar spel krijgt, maar opmerkingen over 'het naleven van haar godsdienst' stelt ze nog meer op prijs.

Dus er was nooit enige twijfel over het spelen op zondag - zelfs niet tijdens dit toernooi. Maar om dit haar medespelers duidelijk te maken, was een ander verhaal.

Ze probeerde uit te leggen: 'Als ik niet op zondag speel, dan stel ik mijn elftal teleur, en dat vind ik heel vervelend. Maar als ik wel op zondag speel, dan stel ik zoveel anderen teleur: mezelf, omdat ik een belofte verbreek; mijn ouders, die weten hoe belangrijk die belofte voor me is; mijn neefjes en nichtjes, die door mijn voorbeeld ook niet op zondag spelen; en mijn seminariëleerkrachten die mij onderwezen hebben over de sabbat. Maar wat het belangrijkste is: ik zal God teleurstellen. En dat kan ik niet maken.'

Het was een geweldige uitleg, maar het hielp niet echt. De hele zaterdagavond probeerde het elftal haar over te halen om te spelen. Ze lachten haar uit, en scholden haar uit voor alles wat ze konden bedenken. Uiteindelijk belde ze rond middernacht in tranen haar ouders op. Ze was niet echt verleid om zich te laten overhalen, maar ze voelde zich zo alleen.

Haar ouders luisterden en begrepen haar. Zowel haar vader als haar moeder baden met haar door de telefoon. Nadat ze ophingen, belden ze een oude vriendin in San Francisco op en vroegen of die Jodi wat steun kon geven.

De volgende morgen stond Jodi op en kleepte zich aan -

ze trok de jurk aan die ze altijd aandeed als ze naar een wedstrijd van het elftal keek. De uitslag werd één-één. Na de wedstrijd kwamen veel spelers naar haar toe en boden hun excuses aan voor de kritiek die ze geuit hadden.

Ze werden derde in het toernooi, de hoogste plaats die ze ooit bereikt hadden. Jodi vond dit het hoogtepunt van haar voetbalcarrière en besloot te stoppen.

'Ik had alles bereikt wat ik in het voetbal wilde bereiken', zei Jodi. Ze is uitgeroepen tot beste doelverdedigster van de staat en ze is door verschillende universiteiten benaderd om voor hen te komen spelen. Maar toen ze hoorden dat ze niet op zondag wilde spelen, waren ze niet meer geïnteresseerd.

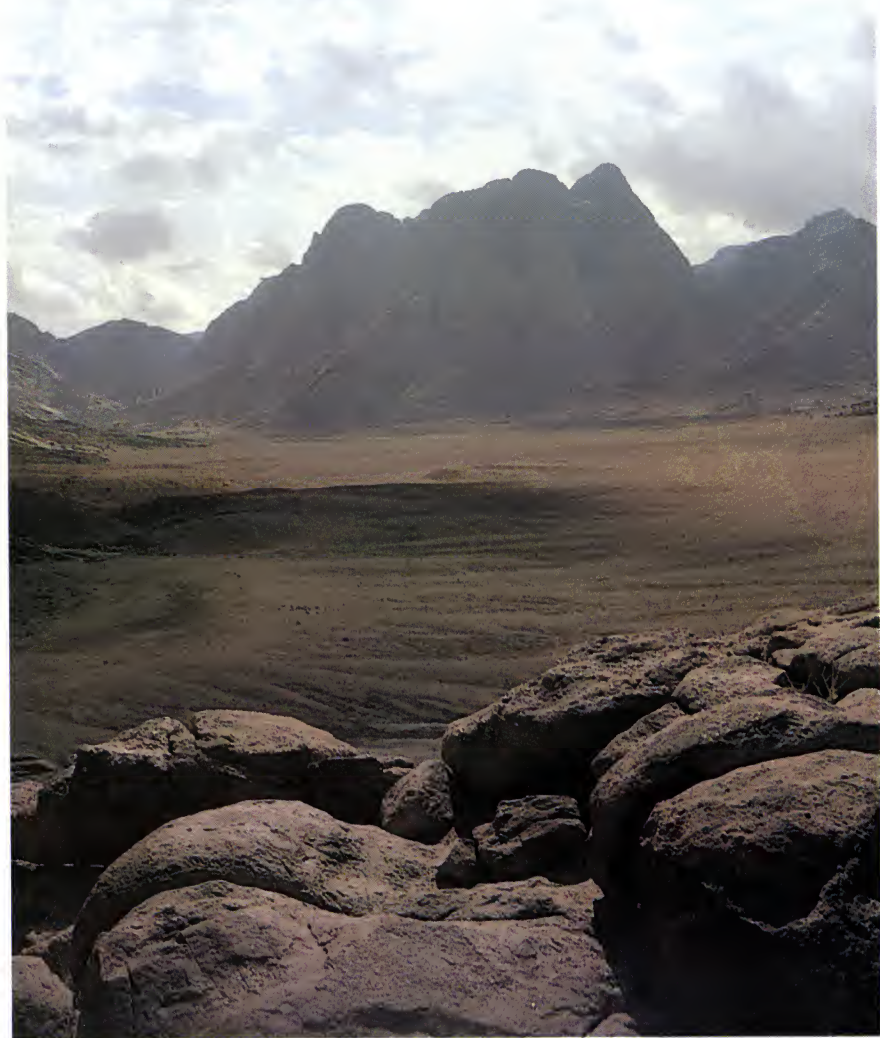
'Ik wil nu graag wat andere talenten ontwikkelen, zoals muziek en toneel. En nu ik in de seminarieraad zit, zal ik het erg druk krijgen', zei Jodi.

Dus haar laatste jaar op de middelbare school wordt heel druk, ondanks dat ze geen voetbal meer speelt, de sport waar ze zich zolang aan had toegewijd. Ze zegt dat ze het niet al te veel zal missen en dat ze de dingen die ze geleerd heeft in de rest van haar leven kan gebruiken.

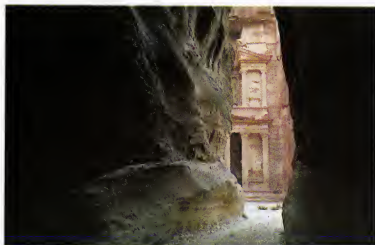
'Ieder ding onder de hemel heeft zijn tijd, en de voetbal tijd is voorbij', zei Jodi.

'Ik heb er geen spijt van. Door het voetbal heb ik veel zendingswerk kunnen doen. De Heer heeft mij gezegend, en anderen door mij. Ik heb ook mijn beloning ontvangen. Ik ben vernederd, onder druk gezet, en noem maar op, maar ik heb geleerd te volharden. De Heer weet dat Hij op me kan rekenen, en ik weet dat ik op mezelf kan rekenen.'

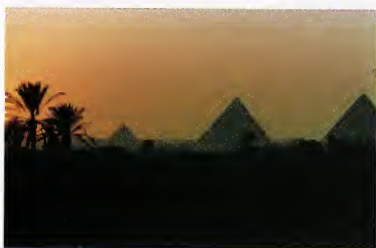
Jodi is erg gelukkig dat ze niet alles door die ene voetbalwedstrijd heeft laten verpesten. □

DE BERG SINAÏ EN DE VLAKTE VAN HET GOUDEN KALF.
VOLGENS OVERLEVERING Zouden de Israëlieten hier de tenten hebben opgeslagen,
terwijl Mozes de berg beklimt voor een onderhoud met de Heer. In zijn afwezigheid verviel
het volk tot afgoderij en liet Aäron een gouden kalf maken om te aanbidden.
(Foto's gebruikt met toestemming. Fotograaf: Richard Cleave.)

FOTOGRAAF: WILLIAM FLOYD HOLDMAN

FOTOGRAAF: RICHARD CLEAVE

De geschiedenis van het oude Petra, ongeveer tachtig kilometer ten zuiden van de Dode Zee in Jordanië, kan teruggevoerd worden tot oudtestamentische tijden. In de loop van vele jaren zijn er woningen gehakt uit de rode zandstenen rotsen, waaronder de prachtige schatkamer met zijn vijftien meter hoge Korintische zuilen.

De drie pyramiden bij Gizeh (Egypte) zijn ongeveer 2700 jaar voor de geboorte van de Heiland gebouwd. De grootste, die van Cheops, wordt beschouwd als een van de zeven wereldwonderen van de oudheid. Zie 'Bijbelse landen', blz. 34.

